

Годишното спомоществование за вѣтрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вѣтрѣ отъ Държавата я притурятъ пощенскитъ разноски. Спомоществованието за шестъ мѣсяци е половина лира турска. Всяко спомоществование се предплаща.

Писма неосвободени отъ пощенски разноски и неподписани, не се прѣматъ по никакъвъ начинъ.

ВЪНЪ

ИЗЪЗВА ВСЯКА СЪВЪТОТЪ.

Всяко нѣщо, което се относъ было до Спомоществованія и Управлението на ВѢКЪ, било до Редакцията се испраща до притѣжателя на вѣстникъ Галата — Издѣзъ-Хатъ, № 21. Спомоществованія започнуватъ отъ началото на всѣкий мѣсяцъ.

За извѣстия и за други частни помѣстѣванія ще се плаща по два гроша на редѣтъ.

Негово Високопреподобіе протосингелъ г-нъ Методій Кусевъ подарява едно годишно течеііе отъ Вѣкъ за дѣвическото училище въ Прилѣпъ.

Негово Преподобіе отецъ Герасимъ, Игуменъ на Араповскій манастиръ подарява едно годишно течеііе отъ Вѣкъ за дѣвическото училище въ Кукушъ.

Г-нъ Петю Н. Болджіевъ отъ Калюферъ за въ Македоніа, гдѣто е потребно.

Слѣдъ два броя отъ настоящитъ се свършва и втората година на Вѣкъ.

Служилъ и слѣдвалъ да служимъ вѣрно, редовно и прилежно на публиката, до която се отправямы. Така ще правимъ и за напредъ.

Молимъ ся на оіа отъ почтеннитъ наши спомоществователи и настоятели, които или сж пренебрегнали или не сж могли да ни платятъ до днесъ, да побързатъ да внесатъ частъ по скоро стойността на листовеіітъ, които прѣематъ. Доста смя ги чакали и молята ни не е молаба за милостива. Разноски ся изискуватъ за издаваніето на единъ листъ, и сж това сж напомняване и подканване ний друго не правимъ освѣнъ да потресимъ правото си. Почтенни нѣкои лица не ни сж платили еще и отъ минхлата година.

Тежки и голѣми трудове полагали ний, сили изискували и искували ний, значителни разноски правимъ ний за издаваніето на този листъ. Нека ни платятъ редовно и почтено оіа, които не презиратъ трудотъ ни, а сж ползуватъ отъ него. Ако не друго, това поне ний имамъ право да поискали отъ тѣхъ.

Не щемъ да правимъ излишенъ шумъ и да сж представямы сж плачевенъ гласъ горки жертви за народотъ, защото никой наистина не ни е вършилъ сж зоръ перото въ ржката ни; но помежду публицистѣтъ, който пише вѣстникъ, и спомоществователѣтъ, който го прѣема, сжмочаеа мълчеливъ единъ двостраненъ контрактъ задължителенъ и за двѣтъ страни. Ежеседмичното пристиганіе на вѣстникѣтъ до спомоществователѣтъ е ежеседмично напомняване чи отъ една страна контрактѣтъ сж изпълнява редовно, вѣрно и почтено. Може ли да кажеме чи изпълнява по сжщитъ начинъ задълженіето си и оіа спомоществователъ или настоятелъ, който прѣема тѣй редовно вѣстникѣтъ, а пакъ не рачи ни да поимисли чи е задълженъ да плати? . . .

Умоляемъ при това всички оіа, които искатъ да получатъ листѣтъ ни презъ идущата година, да почнатъ отъ сега да ни доставятъ имената си за да имамы въ началото на годината извѣрпдени глагоболія. Не ще, мислимъ, напомняване чи стойността трѣба да сж предплаща . . .

ЦАРИГРАДЪ, 12 Декември 1875.

Вѣстокъ и вѣсточнитъ работы слѣдватъ сж главнитъ пунктъ на политически-разисканія въ европейската печать. Нито избранията на сенаторитъ въ Франція отъ народно-то събрание, нито разисканіята по мѣстни свѣсѣмъ въпроси въ Рейстагѣтъ на германската имперія, нито продълженіето на междоубитиѣ облекчаванія въ Испанія, не поддържатъ въпроситъ, които сж отнасятъ до вѣсточнитъ на Вѣстокъ. Херцеговинското заседание, еще неизгаснало при всѣхъ нѣжностъ на императорскитъ войски, мѣрцитъ, наричани реформи, за прѣмѣна на отоманската държава сж, да кажемъ, дневнитъ въпросъ на вѣсточната печать, на която нова храна даде по-добра другъ единъ клонъ отъ многословитъ вѣсточенъ въпросъ, — Суецскитъ каналъ.

При прочитаніето на многобройнитъ нѣща по вѣсточнитъ работы, рекълъ бы въскъ чи политическитъ кржгозоръ,

тивъ по мраченъ. Понскаха нѣкои сж да убѣдятъ публиката, отъ една страна, чи прѣилитаніята на Вѣстокъ, при днешното положеніе на работитъ, представляватъ мжнотинъ непреодолими, отъ друга же, чи споразумѣніето на тритъ сѣверни сили, споразумѣніе, около което става голѣмъ шумъ, почивало, и почива дору и двесъ на твърдъ слаби основы. Тройнственнитъ съюзъ, опитахася да кажатъ нѣкои сж, слабъ самъ по себе, не е при това и въ състояніе да отговори на днешното положеніе по единственната причина чи държавитъ, които го съставляватъ, не сж вджхвать, казватъ нѣкои сж, отъ еднакви чувства и имать еднакви интересы на Вѣстокъ. Отъ тука злопрокоби нѣкои публицисты почнаха да съзиратъ лоши бѣлѣзы на европейскитъ политическитъ горизонтъ. Въ отговоръ обаче на тѣя злокобины предчувствования и предвѣщанія забѣлѣжиса чи всѣко това не е друго освѣнъ плодъ или на неумѣстны боязни или на обезпокоителны нетърпливости. Полузваничнитъ органы на Австріа, Россія и Германія слѣдватъ да въспѣватъ троннственнитъ съюзъ и очакванитъ отъ него благодѣлнія както за европейскитъ свѣтъ въобще, така и за Вѣстокъ по частно. Тѣзи увѣрѣнія доде да ги подтвърди сж най тържественнитъ начинъ и здравница-та на рускитъ императоръ, сж която сж занимаваны по долу. Истина е, чи нѣкои вѣстници, а особенно лондонскитъ Таймесъ не посрѣчатъ тѣя увѣрѣнія и тѣя миролюбивы здравници сж такъвъ энтузіазмъ, сж какъвто ги представляватъ полузваничнитъ органы. Не може обаче да сж жертвовать съвършено казанитъ увѣрѣнія на злокобнитъ прорицанія отъ нѣкои публицисты, какъвто важность и да имать тѣ предъ европейската публика.

Колкото за Оттоманската държава особено, послѣднитъ царскій ферманъ придава нова фаза на вѣсточнитъ работы. Отъ която страна и да го разгледа чловѣкъ, той е една нова карта за сждбинытъ на държавата, на която има предъ видъ важрешното управление. Видиса чи сж бързото му издаване той е предварилъ проектѣтъ на тритъ Силы, проектѣтъ, на който съчиненіето было възложено на графъ Андранъ, австрійскитъ министръ на иностраннытъ дѣла, и който послѣдъ не былъ одобренъ, казватъ, и отъ правителствата с. — петербургско и берлинско. Пытася днесъ: Този проектъ ще ли сж остави свѣсѣмъ на страна при издаваніето на царскитъ фирманъ, или тритъ Силы ще поискатъ пакъ да му сж даде нѣкакъ какво-тодъ слѣдствие за по якото утвърженіе на европейскитъ миръ. Разумявася чи не надлежи намъ да рѣшимъ тука този немаловаженъ въпросъ. Вѣроятно е, при всѣмъ това, чи миролюбивитъ духъ, отъ който казватъ чи сж водятъ членовеіітъ на тройнственнитъ съюзъ, ще имъ посочи най послѣ средство удобно да спогодятъ своитъ планове, ако сж имали наистина такива планове, сж достѣпнѣето на цариградското правителство. Тазъ мнута единъ мѣстень вѣстникъ иска да каже чи подиръ издаваніето на царскитъ фирманъ тритъ Силы сж отрекли ужъ отъ своя проектъ, като рѣшили само да настоятъ за точното и пълното приспособленіе на това що отетѣня този фирманъ.

Не знаемъ до колко сж основны свѣдѣніята на този листъ; но видиса чи Спльтъ въ всѣкий случай былъ сж время е ще рѣшени да не сж задоволятъ този пакъ само сж обѣщанія. Това излиза най паче отъ една дълга статія, която прочитамы въ извѣстнитъ русскій органъ — Голосъ, въ която сж казва, чи не е въпросъ да сж знае реформитъ по проектъ-тъ на Спльтъ ли ще сж издадатъ, или ще сж обнародватъ по първоначаланіе на самото правителство. Главнитъ въпросъ за Европа не по малко отъ колкото за самата държава, състон въ точното имъ и пълно приспособленіе.

ПО НОВИИТЪ ФИРМАНЪ.

Императорскитъ фирманъ, който обнародвахмы минхлата седмица, сравняванъ сж Хати-Шерифѣтъ отъ лѣто 1839 и сж Хати-Хумаюнѣтъ отъ лѣто 1856 не може да сж каже чи стои по горѣ отъ тѣхъ относително поне до по главнитъ и до по общитъ распоряжданія, които сж, тѣй да кажемъ, и основата на всѣхъ други подробности. И единитъ и другитъ отъ тѣя високи документи сж имали предъ видъ подобреніето на държавата и изравненіето на всѣхъ гражданъ предъ царѣтъ и предъ законѣтъ, безъ разлика на народность и на вѣросповѣданіе. И въ единитъ и въ другитъ ний гледамы да сж оздравляватъ животѣтъ, имотѣтъ и честѣта на всѣхъ жителъ. И въ единитъ и въ другитъ сж проповѣдватъ сж всѣхъ тържественность началата на правдата, безъ която съществование на обществѣта благоустроены нито може да сж въобрази образованнитъ чловѣкъ. И въ единитъ и въ другитъ сж искъзватъ писмено отеческитъ и чловѣколюбивы чувства на оіа, на които сж поврѣнны отъ толкозъ вѣкове насамъ сждбинытъ на народитъ, които съставляватъ държавното тѣло. Хати-Хумаюнѣтъ особено, по дългъ и по съдържателиотъ Хати-Шерифѣтъ, обема такива распоряждания, които, ако сж приспособявахъ сж точность и рѣшителна воля, преобърнали бы до сега отоманската държава на една либерална монархія, въ която да преобладаватъ равенството, правдата и други свободолюбивы установленія. Въ Хати-Хумаюнѣтъ, между многото други хубавы, чловѣколюбивы и напредователны распоряждания, рѣшавася еще и това чи за напредъ «христіанетъ и другитъ не мусуламы подданицы сж длжны, както и мусуламанитъ, да сж подчинатъ на обнародванитъ законъ за войскоубиранието». Това е едно отъ оіа распоряждания, които сж казватъ радикалы или коренны преобразования. Да бжде въоруженъ христіанинѣтъ както турчинѣтъ; да служи на общето отечество сж пушка и сж сабля, а най вече сж кръвѣтъ си заедно сж всѣхъ кѣтъ сж други съграждане; да има за него пакъ отворенъ не само до высшитъ достѣпности въ правителственитъ кржгове, но еще и до высшитъ степени на военното чиновначіе, отъ които да заповѣда, да командира безразлично на български или на турски, на гръцки или на арнауцки полкове, въ полза на държавата, общо на всѣхъ отечество; да има въ ранѣтъ си частъ отъ това, което старитъ Римляне сж казвали, въ юридическии си языкъ, *имперіумъ* или властъ; да е облченъ и припасанъ сж всѣхъ вѣщны знакове на тазъ дѣйствителна властъ подъ надзирающе око на владѣтелъ монархъ; да зима участіе не само въ сждебнитъ, управителнитъ и политическитъ свѣтъ, но еще и въ военнитъ свѣщанія, отъ които често зависиса сама сждбина на държавата: такова едно право, давано на христіанскитъ народонаселенія отъ 24-ый членъ на Хати-Хумаюнѣтъ, нека исповѣдамы чи не е отъ числото на оіа права, които сж наричатъ маловажны и незначителны. Такова едно право е основата въ сжщото время и вѣнѣцѣтъ на гражданско равенство. То изравнява, тѣй да кажемъ, всѣхъ обществены классове, сжмача нѣщо отъ гордостѣта на еднитъ, възвышава другитъ отъ низайшето имъ положеніе, и затрива, уничтожава, искоренява постепенно преобладающитъ въ долнитъ классове отъ турското народонаселеніе духъ чи османлитъ сж завоеватели и, слѣдовательно, като такива, тѣмъ само надлежи тазъ властъ, която казахмы чи Римлянетъ, — вѣщи едно время владѣтели на една голѣма частъ отъ извѣстнитъ въ оіа время свѣтъ, — сж наричали *имперіумъ*. Това право, огромно наистина и плодотворно въ огромны послѣдствія, сж отетѣня на христіанетъ отъ Хати-Хумаюнѣтъ, издаденъ въ лѣто 1856, слѣдъ Кржмскитъ бой. Видиса обаче чи, тѣмъ защото има то такава важность и такава тяжесть, за това е и посрѣщано непреодолимы прѣпятствія въ приспособленіето му, защото, еще презъ лѣто 1867. Фуадъ паша,

пратенъ до европейскитъ сили, посочваше косвенно мжнотитъ и сплхнитъ за прѣмѣнаііето на христіанетъ въ военната служба. Както и да е, думата ни е тука просто за началото по теоріа, начало прогласено, но неприложено было по неудобството сж, при днешнитъ условия на турската държава, было по мжнотитъ, които наистина сж сж посрѣщали.

Вѣнъ отъ тайнствата, които сж вършатъ въ покрититъ храмъ на дипломатіята, ний не сжмъ. разумявася, въ положеніе да знаемъ точно до колко, въ днешнитъ обстоятелства, пріятелскитъ сили на правителството може да сж си напомнили распоряжданията на Хати-Хумаюнѣтъ. При очевидността обаче чи тѣзи распоряждания, по една или по друга причина, не сж успѣли да сж приспособятъ въ обществениитъ животъ на държавата, вѣроятно е, мислимъ, предположеніето чи, при всѣхъ добры и пріятелски свѣтъ, европейскитъ сили може да не сж надмисляли, въ внушеніята и въ проектѣтъ сж, границитъ на оіа, което опитѣтъ е доказалъ за възможно и практически. Военната служба за христіанетъ не сж види да е вѣтрѣ въ тѣя границы; и ако споменѣхмы относителното кѣтъ нея распоряждание, направихмы това сж единственната цѣль да покажемъ чи, въ отношеніе поне на по главнитъ распоряждания, предшествовавшитъ послѣднитъ царскій фирманъ высочайшии документи не падатъ по долу отъ него.

Той не може да има и нѣма наистина огромны притязанія. Въ що състон именно стойността му? — Въ формалнитъ обѣщанія и увѣрѣнія чи съдържаніето му не ще остане бѣла книга написана сж черно мастило. Като самъ исповѣда чи предшествовавшитъ го Хатове и фирманы не сж были исполнены вопреки высокитъ намѣренія на Султанитъ, той сж задължава бѣкъ не само предъ Европа, но еще и предъ самитъ жители на държавата, укорены вече да слушатъ заповѣди и обѣщанія, които нито разбиратъ, видиса, нито, ако разбиратъ, бързатъ да турятъ въ дѣйствіе исполнителитъ на царската воля. Да сж говори за безопасность, когато животѣтъ на една голѣма частъ отъ жителитъ на държавата е постоянно почти изложенъ на безбройны опасности, безъ да сж наказватъ примрѣно бдителитъ и пазителитъ на общественитъ порядѣкъ; да сж декретира и рѣшава всеобщитъ почитъ кѣтъ имотѣтъ на всѣхъ гражданъ, когато обиритъ и безбройнитъ обиды сж, тѣй да кажемъ, средство за поминѣкъ на много лѣтны и невѣжды служители, безъ строгостѣта на правдата да ги достига, какъвто и да сж и кадѣто и да сж появятъ; да сж издаватъ высоки заповѣди относително до честѣта на жителитъ, когато, отъ една страна, хулитъ и докличителнитъ думы сж обыкновеннитъ на много мѣста комплименты на злѣ въспитаны нѣкои съграждане мусуламы спрямо христіанскитъ народонаселенія, а, отъ друга, святостѣта на невинностьта и на кѣщнитъ животъ сж изложены безпачазиано на прицѣвкитъ на запѣтиа нищо и никавы сами по себе, сж пушка само на разо и сж ножове на полсѣтъ; да сж издаватъ рѣшенія за безпристрастно правосѣдіе, когато на много мѣста правда и законъ сж волита и произволѣтъ на сжди колкото невѣжды, толкози тщеславны и своекорыстны: тѣя и другитъ тѣмъ подобны да сж приказватъ и да сж рѣшаватъ, а друго да сж върши, това е едно противорѣчіе, на което видиса чи днешнитъ фирманъ нека да тури край. Подъ тазъ точка зрѣніа, какъвто и да е съдържаніето на този фирманъ и колкото излаганы и да сж излѣзли мнозина въ ожиданіята си за нѣкои сж рѣшенія повече съотвѣтствующи на свободолюбивитъ имъ стремленія, стойността му не е никакъ за презиране. Ако предлѣжи наистина да минемъ отъ простата теорія въ полето на дѣйствителностьта, отъ голѣмѣтъ и лѣскавы думы на плодотворнитъ дѣла, фирманѣтъ може да ползува както на държавата така и на народонаселеніята. Такъвъ какъвто е, той не е, както казахмы по горѣ, твърдъ различенъ отъ прѣжнитъ Хатове. Видиса

пакъ, на правителството да приспособи оіа, което сж е рѣшило, да наложи заповѣдѣта сж навсякадѣ, да накара дору и най опаснитъ фанатицы да признаятъ чи минхло сж е вече времято на произволѣтъ и на мѣстното безчловѣчно тиранство. Правителството е размыслило, видиса, този пакъ, чи е по изволно на всѣхъ да даде по малко, и да го испълни сж точность отъ колкото да общае чудеса, а на дѣло нищо послѣ да не испълни. Тѣй сж поне объяснямы ний скромностьта на царскитъ фирманъ. Остава само да видимъ до колко пакъ и този пакъ исплнителитъ на Султановата воля по областитъ ще побързатъ да измѣнятъ, тѣй да кажемъ, правы, и да сж съобразятъ напълно сж новитъ заповѣди. Защото, нека ни бжде позволено да забѣлѣжимъ това откровенно, до като по областитъ служители на царщината не сж преродятъ, не съблечатъ, тѣй да рѣчемъ по христіански, вѣхитъ чловѣкъ за да сж облекчатъ сж обновенитъ чловѣкъ на новитъ времена, до като не сж прекрѣстятъ, или, да кажемъ по свѣтски, не сж прѣгонятъ въ преобразователнитъ порой на съвременната цивилизация, всѣко же бжде напраздно, всѣхъ нѣжки ще бждатъ тщетны, всѣхъ кѣтъ добры намѣренія ще бждатъ суетны и безплодны. Трѣба, трѣба безъ друго областнитъ чиновницы, какъвто родъ и да сж тѣ, да сж мже не само достѣпны и дѣятелны, по еще и въодушевлены отъ доброто чувство да бждатъ праведны кѣтъ всѣхъ безъ никака разлика, да не допусчатъ никакво озлобленіе на по слабѣтъ отъ страна на по силнитъ днесъ за днесъ, да укротятъ гордотъ вырогавство на презрителитъ кѣтъ своитъ съграждане, а да възвѣщаватъ всякояче испаднхлитъ духомъ отъ хилды бѣды и теглыа, за да сж въведе пай-послѣ навсякадѣ не вече сж голѣмы думы, по сж дѣла оіа равенство, за което толкозъ много сж говори, но което не е съществувало до сега и не съществувало и днесъ еще. За да бждатъ пропикнхты отъ такива напредователны чувства, чиновницитъ по областитъ трѣба да имать и нѣкое образование. Не напразно сж е казало чи управленіето е цѣла наука и не напразно въ просвѣщенитъ свѣтъ сж отвѣратъ много учениы курсове за управленіето на обществата. Ако турската държава стои днесъ, въ много отношенія, по долѣ отъ просвѣщенитъ държавы, то е защото въ Туреко сж сж почитали често не наука, не извѣстната способность, не непротиворѣната ревность, но невѣжеството, недостѣпнотѣ, хитрата немарливость, сж позволены и неопозволены средства препорѣчвава. Често интригантското невѣжество е мѣнувало за способность и е отстранявало отъ работитъ дѣйствителны-тъ способности. Истина е чи наука е была рѣдко явление, но и тамъ гдѣто я е имало, тя не е была оцѣнявана, тя е была всякогѣ затулавана отъ широкитъ мрежи на лукавото и слѣло невѣжество. Както и да е, нека поне минхлото ни послужи за прилѣръ въ бѣдѣшето и, ако въ правителственитъ кржгове е наистина предолѣлъ преобразователнитъ духъ, нѣма съмнѣніе чи наука, почтенностьта, характерѣтъ, доброжелательството ще сж прѣдпочитатъ за напредъ за доброто на държавата и за благоденствіето на народитъ. Дано тѣй да бжде!

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

ПОЛИТИКАТА
НА РУССКИТЪ ИМПЕРАТОРЪ НИКОЛАЯ
спрямо турція.

Минхлата седмица обнародвахмы въ политическото отдѣленіе една статія, въ която ставаше дума за нѣкои русски планове, опровергаваны обаче въ сжщата пакъ статія сж привожданіето на оіа изложеніе. По поводъ на тѣя разскапіа въ европейската печать, единъ бывшъ дипломатъ пише до *Пордѣ* едно писмо, отъ което привождамы слѣдующето:

« . . . Ще ми позволите, казва вѣшній-

...и силата на 1854, не можеше да се съмнява за безкористното на тази политика спрямо Востокъ, нито да поддържат императора Николай чи е предложил на английскитъ посланикъ един спогодба за раздѣленіето на Турско, спогодба, която припомниха тѣ дни английскитъ вѣстници по поводъ на англо-египетскитъ контракти за Суезъ.

Малко подиръ сключаваніето на лондонскитъ договоръ, императоръ Николай испращаше посредството покойнаго Несселрода, русскитъ канцлеръ, на посланикитъ си въ Лондонъ една депеша, подъ дата, 25 декемврий 1828, въ която ся казва:

«...Най главното и най сжественното отъ началата, записаны въ лондонскитъ договоръ, е онова, което запрещава на подписавшиятъ този договоръ Силы завоеваніята и исключителнитъ ползы. Негово Величество императорътъ яви уже чи той нѣма да отстапи отъ това начало. Той ми заповѣда да повтори тука израженіето на това твърдо негово намѣреніе. ... Въ искренността си ний ще приложимъ чи тази политика, отъ която ся води русскитъ императоръ, не произхожда ни отъ отвлечени теоріи на великодушіе ни отъ просто тщеславіе. — Тя произхожда отъ добръ разумяванійтъ интереса на Россія. ... Россія нѣма никакъвъ интересъ да ся распространява или да повали Турската имперія. ... Поржчителства за нашата умѣренность сж истинскитъ наши интересы и тържественнитъ ни обѣщанія. ...»

Когато послѣ, вслѣдствие на единъ Хатти-Шерифъ равнозначущъ съ обявление на война, императоръ Николай ся видѣ въ пужда да отговори на това предизвикване, той, преди да излѣзе на походъ, извѣсти пакъ на Силитъ, чрезъ една депеша отъ 12 априля 1829, «чи ще стори всичко, що е посветено отъ Едирненскитъ договоръ, чи той никакъ не желае падаіето на Оттоманската имперія, чи не питае никакъвъ планъ славолюбивъ, чи не предриема войната съ цѣль да разширичи границитъ на имперіята си.»

Подиръ нѣколко мѣсяци русскитъ орли бѣха прескочили Балканитъ. Фелдмаршалъ Дибичъ, съ 100,000 войници обучени, отстоише единъ само денъ отъ Цариградъ. ... Положеніето на Европа въ онова время оздравляваше на императора Николая нейтралността на континенталнитъ Силы. ... Дибичъ съ трудъ въздържае тържествующата войска и чакане заповѣдитъ на императоръ-тѣ. Мипутата бѣше отъ най важнитъ.

Единъ извиредень свѣтъ, предсѣдателствуемъ отъ князя Кочубея, и състоящъ отъ графъ Несселрода, князя Александра Галицина, графа Толстога и г. Дачкова, ся свика отъ императора Николая на 6 септемврий 1829 за да размисли върху мѣрkitъ, които трѣбаше да ся зематъ.

Този свѣтъ рѣши единодушно, о-свѣтъ единъ гласъ: «— Чи ползтитъ отъ сжхраненіето на Оттоманската имперія стоятъ по горѣ отъ неудобствата, които бы произнизи отъ падаіето му. «— Чи това падаіе было бы противно на истинскитъ интересы на Россія;

«— Чи трѣба да ся сключи единъ добъръ договоръ, който да оздравлява на християнскитъ народонаселения на Турція религиозни и политически рачтелства, които да могатъ да ги предпазватъ отъ мусульманскитъ фанатизмъ;

«— И най послѣ чи, въ случай чи Фелдмаршалъ Дибичъ бы былъ принуденъ да продължи походътъ си, въпросътъ за по нататъкъ ще ся представи на единъ европейскій конгресъ.»

Императоръ Николай одобри и подтвърди тѣ рѣшенія съ слѣдующитъ думи:

«Такова е и моето най глѣбоко убѣждение, такава ще бѣде политиката ми, и, ако Богъ позволи, и политиката на наследникитъ ми, относительно до Востокъ, защото истиннитъ и преобладающитъ интересъ на Россія е да бѣде всякога честна, искренна и умѣренна.»

Благочестивата надежда на императора Николая не ся искара лъжовна отъ наследникитъ му. Ако деветнадесетогодишното царуваніе на императора Александра принадлежеше уже на исторіята, то лесно бы было да уфрмимъ, съ неоспорими доказателства, чи честта, искренността и умѣренността постоянно ржководствуваха както бащата така и сынътъ.

Человѣчеството, казватъ, не достига до истината освѣтъ слѣдъ като исчерпи лъжата. »

официалны уверения за европейскитъ миръ и сжждения на вѣстницитъ въ този случай.

Въ брой 48-й мимоходомъ споменавамъ, по едно телеграфическо съкращеніе, за явланіята, която бѣ поиянае...

тието отъ установленіето на военнитъ орденъ св. Георгия, угощеніе, на което присѣствувади и высокопоставени го-но отъ Пруссія и Австрія, както прусскитъ принцъ-наследникъ и австрійскитъ герцогъ Албрехтъ. Ето какъ ся изразилъ русскитъ императоръ:

«Пия на здравіе на пріятелитъ ми и съюзници, императора Вилхелма, на когото глѣдитъ украшава еще отъ лѣто 1814 малкото кръстче на св. Георгия. и императора Иосифа, за когото ся гордѣемъ чи го счисляваме въ военното наше отдѣленіе отъ 26 години насамъ. Редваемъ чи мога въ този случай да спомена чи тѣсното пріятелство помежду тритъ имперіи и тритъ войски, установено отъ уважаемитъ ни предшественици въ защита на сжщото дѣло, сжествува днесъ непочинкитъ, имуе предъ видъ само сжхраненіето на тишината и на мирътъ въ Европа. Имамъ пълно убѣждение чи съ божитъ помощъ общитъ ни старанія ще достигнатъ миролюбивата цѣль, която смы си предпоставили, която всички Европа желеа, и отъ която всички държавы иматъ пужда. Богъ да сжхранява Тѣхно Величество за благоденствіето на народитъ имъ.»

Ето сега що пише по тази здравица лондонскитъ Таймсъ:

«Заключеніето отъ тази здравица е чи, споредъ уфрненіето на русскитъ императоръ, тритъ имперіи и тритъ войски сж сждинени въ единъ сърдеченъ съюзъ, който не е новъ нѣкой и особитъ контрактъ, по може да е еднакъвъ съ едно другочно сближеніе, което претърпѣ испытатъ на войната и трая нѣколко години миролюбивы (тука ся разумява свиченный-тѣ паричанъ съюзъ, сключенъ на 1815 между Австрія, Пруссія и Россія и имущъ за цѣль сжхраненіето на европейскитъ миръ. нѣщо, което не предотврати толкози размарицы, между които и грцкото възстаніе на 1821. Б. Р.) Защитата на едно общо дѣло, на което предсѣдяха двама предшественици на днешнитъ русскій императоръ, даде на европейскитъ континентъ 40 години мирны, въ които ранитъ отъ дълги войны ся исцѣриха и народитъ направиха чудны напредъци въ отношеніе на богатството, на просвѣщеніето и на художествата.

Остава само да видимъ да ли възобновенитъ контрактъ оздравлява подобно спокоивіе за бѣднѣето. Русскитъ императоръ казва чи той и императорскитъ му братія нѣматъ друга цѣль освѣтъ мирътъ на Европа, който миръ всички Европа го желеа и отъ кой то всички държавы иматъ пужда. Това е твърдъ утѣшително. Ако всия държава желеа мирътъ, и ако, при това, владѣтелитъ на тритъ велики военны монархії сж ся задължили взаимно да сждинатъ старанията си за сжхраненіето на мирътъ, всичкитъ свѣтъ трѣба да е убѣденъ чи мирътъ ще ся сжхрани.

По пораженіето, въ което императорътъ призывава «Божіята помощъ», ко-то владѣтелитъ употребляватъ като обща фраза въ подобни случаи, възбужда единъ видъ безпокойствие въ тѣ смѣтки една неизвѣстность въ тѣ проекти определени, единъ малкъ облакъ, който може случайно да позрачи най ясното небо. Или Сждината ся призывава или всемогущитъ Промыселъ, или друга нѣкоя дума ся употреблява за да ся искаже тази неизвѣстна сила, ко-то управляетъ чело-вѣческитъ сжбнины, ний знаемъ чи събитія-та, които пораждатъ прелинтанія между народитъ, не могатъ ни да ся предвидятъ ни да ся отстранятъ отъ владѣтелитъ или отъ министритъ имъ. Ако нѣкога нѣкоя война ся е предприе-ла въ едно время, въ което всички Европа е желала мирътъ и е имала нужда отъ него, то е турската война преди 20 години, въ която двѣ поне отъ Силитъ, Англія и Россія, ся показваха чи ся движатъ като да бѣха подъ очарованіето на едно непреодолимо вліяніе. Можемъ да ся надѣемъ чи днесъ не ся тай нѣщо неприяно въ Европа, или, ако да има такава нѣщо, съюзитъ на тримата императоры ще е въ състояніе да удуши всичко.

Добрата воля и добросѣтностъ на русскитъ императоръ сж възлѣ отъ всяко съмнѣніе; въ всичкитъ случаи той показъ твърдостъ на пріятелството си за сродникитъ си германскитъ императоръ; колкото ся касае до Австрія, студенината, която сжществуваше между нея и Россія, ся изгладя подъ вліяніето на времјато и при новы условия. Но има народни, религиозни или политически чувства, които сж възлѣ даже отъ всякъ контролъ. Русскитъ императоръ желеа германскитъ съюзъ, както и най способнитъ и най иронизацїонитъ може на имперіята му и по голѣмата частъ отъ образованнитъ классове, които и преобладаватъ; по кой знае до колко ще вліяятъ тѣ върху политиката на имперіята? Знаемъ чи има голѣма и силна...

чи опозицията ся усеблява въ подъ вліяніето на высокопоставени личности, и чи тя може да стане доста силна за да промѣни всичката политика на имперіята.

Русскитъ живѣяха въ добры сношенія съ Пруссія, когато послѣдната ед-вамъ ся счисляваше между Силитъ отъ първитъ классъ. Не излиза отъ това чи тѣзи сношенія не бѣдатъ также пріятелски относительно до ужасната германска имперія на която вечикитъ патриоты Руссы сочатъ славолюбіето и нападательнитъ стремленія.

По сжщитъ начинъ, Россія и Австрія бѣха тѣсно свързаны при миролюбивитъ дни на послѣдното поколѣніе, когато ся казване чи Австрійцитъ сж европейски Китайцы. Но тази стара Австрія бѣше държава съвѣтъ различна отъ новата имперія, раздѣлена на двѣ части. Въ рѣшеніето на Восточнитъ въпросъ, на примѣръ, не е никакъ въз-можно да ся каже до колко время въз-гледитъ и интереситъ на Австрія и Россія ше сж еднакви, или твърдъ малко различни за да нмъ позволятъ да работятъ съгласно.»

На горнитъ сжждения на лондонскитъ листъ възражавахъ, въ противенъ смы-слъ, всичкитъ органы, които отъ на-чало защищаватъ тройственитъ съ-юзъ, — именно *Нордъ Алгемайне Цей-тунгъ* и бюроселскитъ *Нордъ*. И единитъ и другитъ утвърждаватъ чи спора-зумѣніето между тритъ сѣверны силы ся ослая на здравы основы. Основетъ може наистина да сж здравы, но не без-праведно ся бѣлжачи чи противополож-ны нѣкои направленія охладяватъ рев-ността на работницитъ по съюзниче-ското зданіе.

КНЯЗЪ ГОРЧАКОВЪ И ТИЕРЪ. за источнитъ работы.

Кельнше Цейтунгъ обнародва точно изложене на разговорътъ на г-на Тьера съ князя Горчакова за восточнитъ ра-боты, разговоръ, който имали тѣ есенесъ въ Швейцарія и за който бѣхмы спо-менали и ний нѣщо во-время. Великитъ французскій държавенъ мѣжъ, който другъ пакъ считаше възможно прера-даніето на Востокъ чрезъ Турцитъ, ви-дися да е промѣнилъ сега мнѣніе. Россія е естественината покровителка на сла-вянскитъ народы, а Австрія ся интере-сува като сѣбѣлка, казалъ той. При пред-положеніето чи и двѣтѣ тѣ Силы ся об-хождатъ добросѣтностно и нѣматъ на умъ завоеванія, тѣмъ найпаче надлежи да ся споразумѣнитъ въ постжикитъ, чрезъ които да ся подобри положеніето на злостастнитъ области. Но за да могатъ тѣзи постжикы да дадатъ нѣкой плодъ траенъ, пужда е да не произлѣзатъ тѣ само отъ двѣ или три Силы, но отъ спо-разумѣніето на всички Европа. Всичка, слѣдователно, Европа, е длжна да раз-мисли за реформитъ, които трѣба да ся приложатъ и да ги наложатъ на Высоката Порта, Австрія и Россія, като сѣбѣдны и непосредственно интересующи ся Силы, могатъ тогава да ся определятъ испълнители на рѣшеніята на всички Европа; а понеже нито възстанитъ, чрезъ които да водятъ сами подвигътъ, нуж-да е да ся рѣши, по заповѣдъ на Евро-па, залавяніето съ войска на славян-скитъ области, да ся извърши умиро-твореніето имъ въ полза на Портата, и да имъ ся отгжни прилична една авто-номія. Восточнитъ области да залови Россія, а западнитъ — Австрія. Най на-предъ че стане нужно залавяніето отъ Австрія. За формата добро бы было, ако въ войскитъ на тѣ двѣ силы ся при-лагаха и нѣкои военны отдѣленія отъ страна на другитъ държавы. Както и да е, залавяніето съ войска, рано или къ-сно, ще стане необходимо, защото без-чиніето въ Турція ся усилва непре-станно.»

Г-нъ Тьеръ и Суезскій каналъ.

По сообщеніе на «Кельнше Цейтунгъ», извѣстнитъ г. Тьеръ былъ съвѣтъ недо-вольенъ отъ това, глѣбо Англія присвои акціитъ на Суезскитъ каналъ, ко-то прина-лежало на Хедивитъ. Той ималъ по този поводъ нѣколко свѣщанія съ русскитъ по-сланикъ въ Парижъ, князя Оролова, отъ ко-гото той убѣдително просилъ да положи вся-ко стараніе щото Россія да ся протестира противъ образъта на дѣйствиата на Англія. Г-нъ Тьеръ доказвалъ въ сжщото время чи Австрія нищо не може да предприеме въ вѣсочинитъ въпросъ безъ съгласіето на Россія.

«Франція, казвалъ той, ще бѣде всякога отъ кѣмъ Россія и Австрія, а Англія ще бѣде безпомощна, така щото тя не може да разсчитва освѣтъ на поддржката на Герма-нія. Въ л. 1840, приложилъ старомѣдритъ французскій политикъ, когато азъ, предъ цѣ-ла Европа, защищавахъ правата на Египетъ, азъ считалъ тази страна за нѣщо като фран-цузска колонія; настоящето опитваніе на

имать каквояко рѣшително вѣнне на под-деченъ ходъ на събитіята.»

Безосновны слухове за Востокъ и опроверженіето имъ.

Извѣстнитъ междупародентъ вѣстникъ, *Ен-депандансъ Белжъ*, бѣше обнародвалъ предъ нѣколко дни нѣкои мечтанія за преобразова-ніето на Европейската карта. Така, напри-мѣръ, споредъ този листъ, Германия зимаше нѣмскитъ области на Австрія, Англія — Еги-петъ, — Россія — Цариградъ — Франція ста-ритъ си области Елзасъ и Лоренъ и други подобны мечтанія, безосновността на които ето какъ избличава *Журналъ де С-Петербур-бургъ*:

«Ако, казва този листъ, серіознитъ тонъ, съ който нѣмтъ събратъ искава тази по-литическа безмыслица, не прави голѣма честь на разсудителността му, това може да му ся проститъ вслѣдствие на едно само обстоя-телство, именно чи редакціята на *Ендепан-дансъ Белжъ*, е провела въ глѣбокъ сътъ послѣднитъ 5 или 6 години. Само така мо-жемъ ний да си обяснимъ довѣріето и въ бѣлословія, пѣзѣзли вече изъ употребленіе. Бѣше время, когато разнитъ расподѣленія на Европейската карта бѣха на мода; по нѣ-когаждъ даже бѣше пужно да ся зима тѣ въ серіозно вниманіе, защото съображеніята, на които ся опираха, бѣха подкрѣпены съ примѣры, заимствованы изъ твърдъ высоки сѣеры; дубинката постепенно бѣше навик-нала да счита списателитъ на подобны бро-шюры като изразителъ на мнѣніа на извѣ-стны оракулы, въ всяко слово на ко-то Е-вропа ся относаше тогава съ голѣмо внима-ніе. Но всичката тази заворедна пропаганда, която имаше назначеніе само да занимае па-рижската публика и да отвлеке погледитъ и отъ втрешнитъ дѣла, ся свърши вслѣдствие на събитіята отъ 1870. Само въ послѣдне время г. г. Емилъ Жирарденъ и Викторъ Юго поспяха да промѣнятъ Европейската карта съ свонитъ удивителны планове. Да не бы пакъ единъ отъ тѣ политически люде да е вѣтрѣлъ на помилутата газета нѣкой изъ свонитъ новы проекты? Да не бы салонитъ на тѣ знамениты писатели да съставлявалъ близката кѣмъ официалнитъ кражове по-литическа оная' средина, за която говори *Ен-депандансъ Белжъ*? Ний смы много готовы да помислимъ такава нѣщо. Колкото ся ка-сае до политическитъ сѣеры, на които този вѣстникъ нахожда удобно и нужно да при-пише тѣ мисли, то потребно бы было въ такъвъ случай да ся отнесе кѣмъ тѣхъ съ по голѣмо уваженіе. Ако нѣкой въ едно по-рядочно общество желеа да въведе други въ заблужденіе, то оны обыкновенно не ся рѣ-шавала да именува лицето, на довѣрчивостъта на ко-то счита за нужно да ся опре.»

Пакъ безосновны новины и опро- верженіето имъ.

Прочитамъ въ *Журналъ де С-Петербур-бургъ*: «*Политише Кореспонденс*» получава отъ Цариградъ свѣдѣнія, ко-то, ако ся потвър-дятъ, имали бы голѣма важность за да да-датъ повече твърдостъ на ходътъ на ото-манската администрація. Дописникътъ на по-мянудитъ вѣстникъ, дописникъ, който былъ, казвалъ, «махометанинъ и высокопоставенъ турскій чиновникъ», мисли да знае чи въ министерскитъ свѣтъ ся подигнали въпро-съ за искриваніето на едно краде, ко-то да опредѣли «непромѣняемостъта на мини-стритъ и на областнитъ управители за пять години.»

При честитъ промѣненія, които ставатъ съ лицата на высоката турска администрація, и при явнитъ неудобства, ко-то произхождатъ отъ това, такава една мѣрка не бы была наистина безполезна, — началото за непро-мѣняемостъта на высоко-поставени чиновни-цы, като министри и вази, каквито и да сж тѣ и както и да дѣйствуватъ, не е възмо-жно почти да е абсолютно и безъ нѣкой о-граниченія. За това трѣба да чакамы по по-добри новины за да видимъ до колко мо-же да е основна тази новина.

Сжщитъ высокъ турскій чиновникъ гово-ри и за херцеговинското възстаніе, ко-то, споредъ него, щѣло преди много время да е удушено, ако да не было сжживявано и хра-нено отъ Черна-Гора. Тѣй, той прилага чи въ Цариградъ всичкитъ ялове ся обрѣчатъ сега противъ това княжество, на ко-то искатъ и наказаніето.

«Въ Цариградъ сж убѣдени, казва допи-сникътъ, чи залавяніето съ войска на Черна Гора отъ силны военны турски колони, ко-ито да тргнатъ отъ Херцеговина и отъ Ал-баниа, было бы единственното средство да ся удуши възстаніето. Единственитъ, отъ друга страна, чело-вѣкъ, който ся противъ на това нѣщо, былъ Великитъ Везиръ Мах-мудъ паша. Оттеглованіето на Риза паша отъ военното министерство има причината си въ въпросътъ за наказаніето на Черна-Гора. Наикъ паша, който наслѣдъ въ това мини-стерство Риза паша, е старецъ осемдесетго-динентъ.»

Дописникътъ на *Политише Кореспонденс* не ся сѣрдъ само на Черна-Гора, той ся сѣр-ди еще и на Грція, на ко-то много побѣр-заха нѣкои сп, казва той, да похвалятъ ис-кривеніето-та въ днешнитъ обстоятелства. «Портата е, наистина, въ добры сношенія съ атинското правителство, но елличкитъ под-данни не хранятъ еднаквы дружелюбны чув-ства кѣмъ Турція, — както става и съ Бул-гаретъ, ко-то постоянно ся побуждатъ отъ свлченнитъ сп. (!) Грцкитъ рай видисъ чи искатъ да ся позува-тъ отъ сегашнитъ преплитанія за да произведатъ новы главо-

си е помозило на правителството да оражѣ и припасы. Тѣя събѣ-выкаха наименованіето на бѣлш-стръ на полиціята, Хусни паша, за дѣятелността си, на постѣтъ управитель. Уфриватъ при това стрѣтъ на военнитъ дѣла заповѣ-испратятъ нѣколко военны отдѣле-области.»

Авторътъ на тѣя свѣдѣнія, *сво-Политише Кореспонденс*, ни ся отъ категоріята на оны мѣжъ, ко-умѣятъ да оборатъ злото въ по-изворъ, обичатъ да му откряватъ и многосложны причины, было за да вниманіето отъ средището на та-было за да покрятъ слабостъ не могатъ да ги исцѣратъ. Не е чело-вѣкъ ни махометанецъ ни нѣскій чиновникъ за да предучу-саніето на Босна и Херцего-продължава, възбужда и по-на другитъ християнски народы, паче на сѣбѣднитъ на отоманскитъ ко-то иматъ предъ видъ зрѣлѣе-трупаннитъ злостастия и ся запла-мнѣніето на собственитъ си стѣ-тъкмо защото това распространѣ-бѣжно Европа ся обезпокоява отъ-женіето на възстаніето.

Грцкитъ на Европа не ся отго-до залопучити участъ на народны-уже подигнати и достигли до го-дностъ; тѣ иматъ предъ видъ есе-вращеніето на новы пожары. До-Венскитъ листъ не е казалъ, по-нищо ново, като помянува чи ха-народонаселеніа, ко-то сж бѣл-щето на възстаніето, сж то-малко наклонны да симпатизир-Но отъ това трѣба бы той нѣма время за губене, чи трѣ-ложни една система, ко-то да възстаніето и да искорени при-Оплаваніята му показватъ чи въ-вешнитъ турскій чиновникъ е от-онія, на ко-то за добра честь си-ся слушатъ днесъ въ Цариградъ,че той нѣмаше да е принуденъ е-несе на *Политише Кореспонденс*.

ВЪЗВАНІЕ НА ВЪЗСТАНИЦА

Пражскитъ вѣстникъ *Полити-чи предводителитъ на възстаніе-верна Босна и дописникътъ въ-скитъ вѣстници, ко-то ся нахакъ-бойното поле, отирали на сѣр-дипломація слѣдующето възваніе:*

«Минахася вече повече отъ пять-сяци отъ като е избухналъ въ-на войната въ двѣ стѣни, ко-петовина. ... Възстаніе-отъ Косово поле, по край-Сърбія, Австрія и Черна Гора-ветъ на Шкодренското сѣр-Повече отъ 300,000 дѣла-ната страна прескочила съ-ницы и оплакватъ, като умира-и отъ студъ, нагубата на имосъ-жличната си. Изоставенитъ-дѣятелността въ другъ време-столены; само стѣны готовы-титъ, почерили отъ димъ, по-другъ пакъ тѣ мѣста бѣл-жкватъ ся порази, нивята са-ны, изоставены, гладѣтъ, сж-болѣетъ, ся готви да пошам-си вдуцата продѣтъ.

Бѣднѣето е по тъмно отъ-могли да го оишѣмъ, при-угнигиваннитъ народъ ся бѣ-рушнитъ си правдини-«Свобода или смѣрътъ». Тѣя-глубоко вкоренена въ народно-едно противно, политическо-ско вліяніе, не бы могло да-Народътъ е влѣзълъ въ патъ-вото и на нравственността: не-не въ този патъ; не може-ся отстранитъ отъ тозъ патъ,еще чи борбата ще го изну-женіе.

Но съгласно ли е съ-праведно ли е единъ на-толкози качества отъ есте-остави тѣй свѣршено, тѣя-отъ цивилизованната Европа-си за свободата, за правотъ-заціята? Споредъ насъ, то-е недостаточно за днешното-европейската цивилизация-напредѣтъ, въ интересъ-чеството, европескитъ-жени да предотвратятъ по-хубавы области, като досе-родѣтъ, който воюва, миро-тономія, ко-то притежамъ-время Сърбія и Черна Гора-ственното задѣлженіе на сѣр-идоманія.

Костаница 13/25 ноември-Босненскитъ възстаніе-на европескитъ вѣстници.

Чувство на русското общо- жсницитъ изъ Босна и Л

Писахмы и другитъ пѣтъ-помощи, ко-то ся събратъ въ-ны за бѣжнѣтитъ изъ Босна и-Ето що сѣрцамы по тона-С-Петербур-Прѣдъ злостастіа, ко-то-ху населеніа-та на Босна и-Крестовое Общество поддрж-

Изарона, който извѣстия дружеството, чи материални помощи за бѣжанци сѣ кѣтъ въ Черна-Гора, и чи постоянно възрастающето число на болниѣ и на злостастниѣ заплашва да стане едно бѣдствіе за това мѣсто. «Много лица и учреждения сѣ испратили на Крестовое Общество подаръци за бѣжанци изъ Босна и Херцеговина, но нуждѣтъ на послѣднитѣ растатъ сѣ една бѣрина, която много падалинува пристиганіе на приношеніята; за това обществото сече за нужно и само то да помогне на населеніята изъ Херцеговина, като прати въ Черна-Гора единъ свой представителъ.

«Този планъ като пріе одобреніето на Нейно Величество Императрицата, августѣйша покровителка на Крестовое Общество, послѣдното пристѣпи незабавно да испрати предпріятіе, като назначи една комиссія, която да опредѣли каквы и козу помощи да сѣ пратятъ на бѣжанци изъ Босна и Херцеговина. Комиссіята рѣшила да сѣ основе въ Цетиніе една болница съ сто одрове и да сѣ пратятъ въ този градъ четворица сѣкаре (отъ които двама хирурзи), деветъ сестры милосердія и жены хирурзи помощници, двама мѣжѣ помощници хирурзи и единъ спичеръ съ единъ помощникъ, и чи всичкиѣ служебны лица въ болницата ще бѣждѣтъ тридесѣтъ и три.

«Обдѣжжаніето на болницата ще сѣ качва на мѣсяцъ 10,000 рубли, или 60,000 рубли за шесть мѣсяци. Споредъ рѣшеніето на комиссіята, една часть отъ тази сума ще бѣде земена отъ капиталыѣ на Крестовое Общество; другата же да сѣ иска отъ доброволны приношенія.

«Слѣдователно, Обществото призовава русската публика, и я моли да съдѣйствува на това благодѣтелно дѣло, чрезъ подаръци, било въ пари, било въ вѣщи: храна, обѣдка, сузина, завивки, платна, дѣкове и пр., за нуждыѣ на болныѣ и на раненыѣ.»

Русскій языкъ и другитѣ славянскі нарѣчія въ Англія.

Въ Англія, по примѣръ, подаденъ отъ Оксфордскій университетъ, въ послѣдніе времѣ сѣ начали усърдно да сѣ занимаватъ съ изученіето на русскій языкъ и на другитѣ славянскі нарѣчія. Ето що пише по този предметъ французскій вѣстникъ *Журналъ Оффисіелъ*:

«Като не сѣ зима въ вниманіе пѣзното значеніе на русскій языкъ, на който говорятъ выше отъ пѣдесѣтъ милиона людѣ, малцина сѣ занимаватъ да изучаватъ тозъ языкъ, и то твърдѣ недостаточно. Само при видѣтъ на особенныѣ знакове на русската азбука, мнозина сѣ отказватъ отъ изученіето му, като чи да е по трудно да усвои чловѣкъ русскитѣ буквы, отъ колкото грѣцкитѣ. Наистина, въ русскій языкъ сѣ срѣщатъ твърдѣ трудны слогове при сливаніето на нѣкои съгласны буквы, но много отъ тѣ звукове, какыто въ всичкиѣ вѣсточны язицы, сѣ смятаватъ при произношеніето. Изъ всичкиѣ университеты въ центръ на Европа, само въ Вѣнскій и въ Лейпцигскій сѣществуватъ курсы на русскій языкъ. Въ Вѣна по този предметъ преподава ученый Миколшичъ, извѣстныѣ писателъ на сравнителната граматика на славянскитѣ язицы. Въ Оксфордъ отъ 1871 сѣ сѣ отворили курсы, въ които подробно сѣ излагатъ писменността и исторіята на русскій языкъ. Това сѣ е въвелъ чрезъ старанія на единъ английскій лордъ, графъ Илчестеръ, който е и завѣщатъ за тази цѣль значително имѣніе. Ни въ берлинскій, ни въ кенигсбергскій и ни въ единъ другъ германскій университетъ нѣма катедра за изучаване на русскій языкъ и на русската писменность.»

ВѢСТОЧНИЙТЪ ВЪПРОСЪ И АНГЛІЯ.

Въ едно слово, произнесено въ Единбургъ, лордъ Дерби показатъ умѣренността на свилтъ въ Вѣсточныйтѣ Въпросъ, рѣшеніето на който не е безъ мѣжноті. Колкото за купуваніето на акційѣтъ на Суецскій каналъ, благородныйтѣ лордъ казалъ, че това было една мѣрка, която има за цѣль да усигори свободното минуваніе презъ каналътѣ.

Една телеграмма отъ агенціята Рейтеръ казва: «Лордъ Дерби пропозане и днесъ едно важно слово въ Единбургъ». При свичкиѣ военны приготвленія, които правятъ сега силны на континентъ, азъ не виждамъ, казалъ лордъ Дерби, никое намѣреніе, отъ тѣхна страна да сѣ послужатъ съ своитѣ сили, и азъ мислѣмъ, че свичкиѣ правительства въ Европа желатъ миръ». Като говорилъ сетѣ за възстаніето въ Босна и Херцеговина, лордъ Дерби прибавилъ: «Азъ мислѣмъ, че Австрія и Россія иматъ твърдѣ искрено желаніе да направатъ да престане това състояние на работыѣ и да предизвикатъ едно умиротвореніе; тѣ двѣ сили иматъ свои причины за да не искатъ да сѣ поддигне сега Вѣсточныйтѣ Въпросъ, и дѣйствително желатъ да видятъ миръ и порядкыѣ възстановены въ Турція. Колкото за проектъта на реформыѣ, предложенъ отъ австрійското правительство, азъ не знамъ подробноститѣ му.»

Писатъ отъ Бѣлградъ до *Хералда*, чи вѣртіята на *Омладина* въ Скупщината и намѣреніе да послѣдова примѣръта на рѣцката камара и да тури подъ сѣдѣ бывалитѣ съхранителны министерства на Данило Стояновичъ, Зуиличъ и Мариновичъ. Основата на обвиненіето противъ бывшиѣ министры е лошото управленіе и расхиляваніето

си мысли, чи тази чудовищна слабѣ, ако да стане, не ще да е друго освѣтъ като една маневра на омладинскитѣ, които искатъ да накаратъ народъ-тъ да повѣрѣа, чи честността, умственого развитіе и патриотизмъ сѣ съсредоточены исключительно въ иждарата на тѣхната партія, и чи тѣ качества не сѣществуватъ въ консерваторыѣ. *Бѣлжжъ Леваитъ Хералдъ*.

ВЪТЪРШНИ НОВИНИ.

ПАКЪ ЗА АМНИСТІЯТА.

Левантъ Хералдъ обнародва едно писмо на единъ Турчинъ, сродникъ на единъ отъ тримата опія неговы сѣнародникы, които сѣ заточиха преди три години въ нѣкои островы като политически престѣпници. Писмописецътъ зима поводъ отъ обнародваніето на послѣднитѣ реформы и проси отъ правителството опрощеніето на тѣ заточеницы и позволеніе да сѣ върнатъ пакъ въ обятіята на злополучныѣ имъ домочадця.

Не знаемъ до колко тази просба ще сѣ земне въ вниманіе отъ офізи. до които сѣ отправя въ днешнитѣ времена. Просбата обаче сама по себе не е, мислимъ, осѣдителна. Въ всякій случай не ный ще сѣ позволимъ да не одобримъ такава една просба, ный, които не веднаждъ и дваждъ издигнахмы умолиленъ гласъ за една обща амнистія въ днешнитѣ обстоянія. За зла честь, ный и до сега еще нѣмахмы удоволствіето да съобщимъ на читателитѣ си такава една новина, радостна не само за злополучныѣ наши сѣнародники и за осѣзанныѣ имъ домочадця, но и за всичкиѣ Българскій народъ, който щѣше да види въ такава една великодушна мѣрка рѣшителността на правителството да хвърли глѣтъ покрывъ върху миналото за обновеніе на едно бѣдѣще плодотворно въ всякакви послѣдствія за доброто на държавата. При всичко това, ако тази мѣрка трѣбаше да сѣ земе, то частъ ѣ бѣше днешныйтѣ часъ при откритіето на нова епоха за държавата чрезъ обнародваніето на реформыѣ. Амнистіята трѣбаше да предѣствува тѣ реформы. Това като не стана, нека тѣ имъ послужа поне като вѣнецъ, който ще имъ придаде по голѣма стойность отъ оназъ която могатъ да иматъ сега.

Чувството на радостъ и на признателността не може да сѣ прояви по никакъвъ начинъ въ едно общество, въ което зиятъ кървавы раны отъ всякакъвъ видъ скръбъ и огорченіе. Да знаяне само правителството колко щѣше да спечели въ любовь и въ признателность отъ страна на народонаселеніето, ако сѣ рѣшаваше да прогласи обща амнистія за политическитѣ престѣпленія! Да знаяне само каква цѣна бы могли да придобятъ послѣднитѣ реформы при една такава колкото великодушна толкози и мѣдра и политическа постѣпка! Говоримъ тука, въ качеството си на Българинъ публицистъ, само за българскитѣ народонаселенія! И мислимъ чи, при всеизвѣстныѣ обстоятелства, амнистіята за злополучныѣ политически престѣпници въ тѣ мѣста е мѣрка налагана и отъ благоразуміето и отъ правдата. Каквыто и да сѣж политическитѣ престѣпленія на неопытны и на неагрозумны нѣкои млади, злоупотребленіята, които сѣ явиха въ много мѣста отъ една часть на по долини чиновницы и на едно фанатизирано, за да не кажемъ, пасекано турско народонаселеніе, сѣж такива, що то тѣ трѣбаше нѣкакъ да затрыятъ до нѣкадѣ тѣ престѣпленія при праведното и безпристрастно претеглюваніе на единтъ и на другитѣ. Може даже да сѣ каже чи злоупотребеніята и всичкивидныѣ озлобленія върху една голѣма часть отъ клѣтата рая сѣ до достоосѣдителны, защото на много мѣста имѣха послѣдствія неоправимы отъ колкото политическитѣ престѣпленія, ограничени, едни въ просты дѣтински заканванія, други въ дѣла неразличны пакъ отъ дѣтински ракомаханія. Ето защо царското правительство трѣбаше само да побрза да прогласи общата амнистія и да дигне съ този начинъ всяко сѣмя на негодованіе и на огорченіе.

Съ повторителныѣ си просбы за тѣзъ мѣрка ный не искаваме само личныѣ си убѣжденія, които ни вѣдхавъ днешнитѣ обстоятелства, не ставамы само отзивъ на народныѣ желанія, не искамы да издѣйствуваме средство за зараждане на една голѣма часть отъ Българскій народъ; ный мислимъ еще чи сѣ тѣзи си напоминованія и просбы правимъ услуга и на царското правителство, като го предувѣдомяваме за глѣбоко признателныѣ чувства, които ще възбуди въ Българскій народъ една подобна постѣпка. Въ всякій случай просбата за опрощеніе не е погрѣшка. Желали быхмы само тази просба да сѣ земне частъ по скоро въ вниманіе. Желамъ това, и просимъ това толкозъ повече, колкото отъ всякадѣ почти идатъ е-

бораннаты, бѣшенныѣ обезчестенныѣ, озлобленныѣ всѣдневню Българе напразно трѣсятъ на много мѣста правда и удовлетвореніе, когато, отъ друга страна, подозрѣнныѣ и обвиненныѣ въ дѣтински и безплодны възстанія минуватъ презъ строгостыѣ на законыѣ. Молимъ сѣ на Негово Высочество Махмудъ Недимъ паша да земе всичко гова во вниманіе и да побрза да посвати реформыѣ съ прогласеніе на обща Амнистія.

ОБЪВЛЕНІЕ БОЙ ОТЪ «ТУРКИ» НА ЧЕРНАГОРА.

Турки отъ понедѣлникъ обнародва единъ членъ върху Чернагора и възстаніето въ Херцеговина. Относителната важность на този членъ кара ны да го съобщимъ на цѣло на читателитѣ си. Ето този членъ:

«Писатъ сѣ, казва реченый вѣстникъ, и не безъ нѣкое оуджаніе, зашто Турція, велика военна сила, не е успѣла още да удужи една бунна, на които огнището е твърдѣ тѣсно. Недостаточността на войскитѣ ли или нѣманието на паричны средства парализиратъ волята на оттоманското правителство и му пренятствуватъ да тури край на възстаніето? Не.

Турція е пратила въ онѣзи мѣста едно число войски повече отъ колкото е достаточнѣ, тя е направила голѣмы жѣрвы, отъ кѣмъ финансова страна, по нейныѣ усилія сѣж остали безплодны предѣ почти усилія враждебното положеніе на Черногорскитѣ власти, на които съучастіето въ възстаніето нѣма, днесъ нужда да сѣ доказва.

Бунтовницитѣ, които, да кажемъ въ скобки, сѣж голѣма часть Черногорцы, зпматъ да бѣгатъ всякій пѣтъ когато сѣ срѣщатъ съ императорскитѣ войски. Но зашто тѣ бѣгатъ на черногорска нейтрална земля, вспретено е на нашитѣ войски да ги гонатъ тамъ, тѣй что тази малка страна, а никакъ не Херцеговина, е станала гнѣздо на хора, цѣлата на които е да увѣковѣчатъ смѣненіята, които вѣдхуватъ нашитѣ области.

Това състояніе на работыѣ не може вече да трае безъ да не навесе голѣма щета на интересыѣ на населеніята въ Херцеговина частно и на интересыѣ на Имперіята въобще. Императорското правителство е дѣлжно само на себе и на народыѣ, на които съдѣбитъ управлява, да тури край на това апорално положение.

Единственното средство, по наше мнѣніе, е да прати на Черногорското правителство единъ ультиматумъ написанъ при близително тѣй:

«Рѣшени ли сте вый да живѣте съ Турція като добры сѣбды, или пакъ нескате да продължавате да сѣ възбудителны на смѣненіята, които избухатъ въ нашата земля?»

«Въ първыѣтъ случай, ные вы пригласаваны, въ пѣнато на началата на международното право, което опредѣлява отношеніята на сѣбды народы, да не позволявате вече на нашитѣ възстаніа подданицы да бѣгатъ въ вашата земля.

«Въ вторыѣтъ случай, ный вы объявляете сѣ най катерорическій начинъ, че сѣмъ рѣшени да прибѣгнемъ до оржкіята за да рѣшимъ една мѣжнотія, която сѣ вый отказвате да изравните като добры сѣбды.»

Ако слѣдъ това енергическо обявленіе, което, при товѣ повелително сѣ налага на правителство отъ опасното положеніе, въ което то сѣ нахожда, черногорското управление постоянноува въ пѣнатыѣ на поведеніето си спрямо възстаніето, Реуфъ паша трѣба незабавно да сѣ опълномощи да гони бунтовницитѣ даже въ сѣрдцето на Чернагора, и да брѣи като непріятелы всички оны, които ще сѣ противатъ на изпълненіето на неговото посланіе.

Умиротвореніето на Херцеговина е за Имперіята единъ главенъ въпросъ. То трѣба да стане съ века цѣна, всякозакѣсѣнваніе за да сѣ достигне тази цѣль е отъ естество да доведе заплитанія отъ най высока важность. Врѣмето натиска, трѣба да сѣ дѣйствува.

Дѣлото на Турція е право. Никой трактовать не ѣ запрѣщава да вѣлзе въ Чернагора, не по силата на правото на по силныѣтъ, но въ имѣто на международны начала, които запрѣщаватъ на една страна да служи за орждіе за да възбужда смѣнценія въ свойѣтъ сѣбды.» Подобно почти единъ членъ прочетохмы и въ «Фаръ дю Босфоръ.»

ДЪРЖАТЕЛИТѣ НА ТУРСКІТѣ ФОНДОВЕ.

При сичко, че ферманътъ отъ 5 Октобрий, който опредѣли да сѣ платятъ лихвыѣ отъ державныѣ дѣлѣтъ — половина въ брой, половина сѣ obligациѣтъ приносящи 5 % на година, трѣбаше да успокои занимавѣнныѣ на Турція, и да имъ внуши умѣденіето, че Высоката Порта не мисли и нѣма да дойде до тази крайность, дѣто да прогласи, че не може и не ще да плати напълно задълженіята си, главныѣ держатели на турскитѣ фондове въ Лондонъ и Парижъ, видиса, да неискатъ нѣкакъ да туратъ въ по голѣма здравина интересыѣ си. Тѣ и въ столицата на Франція и въ столицата на Англія мѣркахъ, събрѣраха сѣ, сѣдиха, рѣшаваша, и най сетѣ дошли, види сѣ, до заключеніе, че трѣба да жертвуватъ една часть отъ зпманието си за да усугорятъ останалото. Единъ представителъ въ английскитѣ пар-

цѣль и единъ платъ, който пріелъ одобреніето на английскитѣ заемодавцы на Турція. Споредъ планътъ на г-на Хамонъ да главното на сичкиѣ заемы, които е направила Высоката Порта, сѣ намалена до толкова, колкото е пріела тѣ дѣйствително когато е заключенъ заемъ. Тѣй, державныѣ дѣлѣтъ отъ 212 миллиѣна снада почти на 112 миллиѣна, и лихвыѣ за него спадатъ въ сѣкцата съразмѣрность. За тѣй намаленныѣ лихвы и главно за заемътъ какъво оздравленіе ще неискатъ господъ держателитѣ на турскитѣ фондове не е извѣстно; нѣрното е само, че тѣ ще неискатъ нѣкакъва сѣ положителна гаранція.

Лондонскійтъ комитетъ на турскитѣ заемодавцы вече е испратилъ за Цариградъ г-на Хамонда за да отвори преговори съ Портата. Една денешна извѣсти, че той стигналъ въ Парижъ и отъ тамъ щѣлъ на скоро да трѣгне за тука.

Друга една денешна казва че лордъ Дерби далъ наставленія на лорда Лайонса, посланикъ въ Парижъ, и на сиръ Х. Елблѣтъ, посланникъ въ Цариградъ, да съдѣйствуватъ, безъ обаче да даватъ официална помощь, на представителътъ Хамонда за да предложатъ той на Портата проектътъ за спогожденіе по оттоманскійтъ дѣлѣтъ.

Отъ своя страна, и парижскитѣ держатели пращатъ тука двама свои представители за сѣкцата цѣль, единъ, отъ които е нѣкогашныйтъ тука французскій посланикъ г-нъ Бурѣ.

Зашто г-нъ Хамондъ нехвърля отъ платитѣ си Obligациѣтъ на руменскитѣ жѣлѣзници и Боната на Хазната отъ 1872, держателитѣ на послѣдныѣ сѣж сѣ рѣшили да поискатъ особна гаранція за тѣя Бона и да шротектиратъ сѣрѣцо планътъ на г-на Хамонда.

Извлеченіе отъ турската печать.

Въ *Вакъмъ* пише нѣкой сѣ «Мерди Галибъ» слѣдующето:

«Азъ, който до сега сѣмъ говорилъ истината, говоря и днесъ, съ опасность даже да възнегодумамъ мнозина, говоря и казвамъ тѣя три вѣща и нищо повече:

1) До кога, най-послѣ, кучетата ще слѣдватъ да аяатъ по цариградскитѣ улици? Това е станѣло вече несносно; да сѣ махнатъ кучетата! Да сѣ заточатъ отъ правителството въ островы; да сѣ заточатъ, да! Но да сѣ отдѣлятъ мѣжскитѣ отъ женскитѣ; да сѣ отдѣлятъ, да! Но да имъ сѣ опредѣли пенсія до животъ до свѣршенното затрѣване на родитѣ имъ;

2) Тѣрпимъ много отъ впрягнаныѣ животны въ Цариградъ; нѣкой си земе тѣ натовари шесть конѣ; зима послѣ въ рѣката една тогата, удри конѣтъ, и пришка сѣ тѣхъ презъ цариградскитѣ улици, равнодушенъ ако конѣтъ му стапчатъ нѣкой старецъ хромъ или нѣкое дѣте.

3) Каймакамитѣ, които отхождатъ по областитѣ или, по добръ, при народѣтъ, който ны храни сѣ потѣтъ на лицето си, угнѣтватъ и обиджатъ клѣтмыѣтъ народъ, та го принуждавѣтъ да дава прошенія на Высока Порта. Какво трѣба да стане? Нека сѣ опредѣлятъ каймаканы и кади мѣжѣ достойны, за да почнатъ най-сетѣ да живѣятъ благополученъ животъ народыѣтъ. Въ това сѣ състои спасеніето.»

Това иска «Мерди Галибъ.»

Садикъ говори за панславизмъ, казва чи всичкиѣ Славяне сѣж качатъ на 90 миллиѣна, отъ които Българе 5 1/2 миллиѣна (това противъ статистиката на *Дунавъ*, P.), и послѣ прилага:

«Панславизмътъ състои въ съединеніето на всичкиѣ тѣя племена; но това е невъзможно; зашто, за да достигне тази цѣль, Россія трѣба предварително да побие и побѣди Пруссія, Австро-Венгрія и Турція, а това тѣ не може да стори. Това като е тѣй, ако паритѣ, които сѣ харчатъ за панславизмътъ, сѣ харчеха за развитіето на наукитѣ въ Россія, Русскитѣ не щѣха да сѣж и до днешенъ день толкози далечъ отъ цивилизацията или, по добръ, тѣ не щѣха да сѣж като скотове» (!) Посѣдното изреченіе на турскійтъ листъ ни напоминова една пословица, която благопріичитѣ не ѣ ни позволява да приведемъ тука, но, отъ мислата която изидва чи е твърдѣ смѣшно Тужо да сѣ присмива на Рашка безъ да гледа на своитѣ недостатѣцы. P.)

Турскитѣ вѣстници писаха тѣя дни нѣщо и по послѣдній царскій ферманъ: по тази часть ето що пише, на примѣръ, *Вакъмъ*:

«Чрезъ императорскійтъ ферманъ, като сѣ отстаплатъ на народыѣтъ на имперіята равны политически правдыны както и съучастіето имъ въ управленіето, дигасъ вече изъ сѣрдцата правото за оплакванія противъ чиновницитѣ на правителството. Ако при такива узаконенія народыѣтъ на имперіята не напредватъ, тѣ сами ще сѣж отговорны.

Най главното е всички съгласно да работимъ за общото отечество; кѣмъ това ны водитъ сега императорскійтъ ферманъ, който, между друго, дига и всяка причина за оплакванія отъ страна на чужденцыѣтъ противъ турскитѣ сѣдници, зашто, като сѣ дадена не мусуламскитѣ подданы правото да сѣж сѣдѣтъ съ Турцитѣ предъ редовныѣтъ сѣдници, които ще обематъ и не мусуламски членове, никой не ще има вече право да показва недѣлѣтіе кѣмъ тѣхъ.

«Ферманътъ оздравлява еще повече собственостыѣта чрезъ распоряжданіята му за даването на титлы (хюджеты), отстапъ равенство на всичкиѣ, отстапъ на всички участіе въ управленіето, а за да обезпечити точното приспособленіе на съдѣжжаніето му, той заповѣда чи сѣ наказватъ престѣпницитѣ като сѣ докаже престѣпленіето имъ; по тази часть обаче средство по удобно за изобличеніе нѣма отъ печатъта; тѣй шото.

ако сѣ отстапи на печатъта пѣзна свобода тѣ ще послужатъ за проводникъ на оплакваніята на народыѣтъ кѣмъ началството.»

Свободата на печатъта за тази цѣль по-искахмы ный предъ два мѣсяцы. P.)

ОТЗІВЪ ОТЪ ОБЛАСТІТѣ.

Отъ РУССЕНСКОТО ОКРѢЖІЕ пи сѣ испроводи. подъ заглавіе *Реформыѣ въ Турція*, една дописка или по добръ единъ видъ статія, имуща за предметъ днешното положеніе на работыѣтъ и реформыѣтъ, които зима царското правителство. Дописникътъ ни бѣлѣжи ентусіазмътъ, съ който народыѣтъ е очаквалъ реформыѣтъ за облеженіе на страданията му и за общото прераждане на държавата. «Не трѣба да говоримъ, казва той, подъ булото. Въ добрыѣтъ мѣрки, въ добрыѣтъ преобразованія лежи спасителното прераждане на държавата.»

Подиръ това дописникътъ ни, като поминава издѣленныѣ еще предъ 3 мѣсяцы правителствениѣ заповѣди, и хвърля единъ погледъ върхъ всичко станѣло отъ тогава на много мѣста по българскитѣ области, забѣлѣзва чи злочестыѣтъ Българинъ прѣтърѣлъ въ това разстояніе болки отъ най горестныѣтъ. «Ожиданіето бѣдѣше, царската милость и минутната радостъ отлетѣха, покрыва сѣ сѣ разны мѣжѣ. Ески-Заарекитѣ, Казанлъкитѣ и Шумненскитѣ приключенія свидѣлствуватъ за това, що казвамы. Обиры, убійства и обезчестяванія! Царскитѣ заповѣди, продължава дописникътъ, като чи да раздражниха една часть отъ мусуламското населеніе. Ето зашто често реформыѣтъ въ тази държава нѣматъ очакванныѣ послѣдствія. Ако, при всичко това, чиновницитѣ по областитѣ бѣха възбуждены отъ сѣщитѣ чувства, отъ които и самото правителство и ако можахъ тѣ да викинатъ въ необходимостыѣта на преобразованіето, тѣ щѣха да обрѣнатъ по серіозно вниманіе върху царскитѣ заповѣди и щѣха да предотвратятъ такива злѣбны безчинія, каквыто сѣ извършиха на много мѣста.» Послѣ дописникътъ-тъ продължава така:

«Ако реформыѣтъ бѣха лесны, обезоружаваніето на Черкесыѣтъ отдавна щѣше да бѣде дѣло свѣршено, отъ което трудолюбиво и вѣрно българско населеніе е о-голъло и проищѣло; ако реформыѣтъ бѣха лесны, обрѣжжаніето и на христіанина щѣше да бѣде допустено, както е допустено на мусуламанина и нѣмаше да сѣ прѣсѣдлова и наказва за че е теплѣтъ о-рѣжжѣ върхъ разбойника; ако реформыѣтъ бѣха лесны, хаджи Таираа и Емиѣтъ ага и толкова други бѣловѣ щѣха да сѣж осѣждатъ за дѣлата си, и оплакваніята на населеніето щѣха да сѣж слушатъ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, свидѣлството на христіанина щѣше да сѣж приима *), законъ на почта и испѣлнява; ако реформыѣтъ бѣха лесны, властѣта щѣше да има при-стѣпъ и въ мусуламската клѣца, а не само въ христіанската, за придирване и улавяніе на виновныѣтъ, и черкескитѣ сѣла не щѣха да сѣж опиратъ на военната власть; ако реформыѣтъ бѣха лесны, Тодоръ Гюджюлевъ (нѣкой си Свищовченъ) не щѣше да сѣ западне (предъ Кадіята и азъитѣ) отъ Черкезія, който го билъ и обралъ, за да го одуши, и да го изпеува най мржѣно и заканѣ че го убіе, а Гюджюлевъ да сѣж принуди телеграфически до В. Порта да търси защита; ако реформыѣтъ бѣха лесны, свищовскій караулъ (граншчери) не щѣха да убиятъ двамата градинари, които цѣло дѣто предъ очитѣ пѣтъ сѣж копали и сѣяли и да имъ зематъ паричныѣ, а сега сѣж ядѣжъ о-мущѣтъ, ужъ че ги были престорили за комеданжѣ, да ги осебобождавати; ако реформыѣтъ бѣха лесны, Ески-Заарекитѣ, Казанлъкитѣ и Шумненскитѣ и толкова други зѣрѣства не щѣха да сѣж слушатъ, и управителитѣ на тѣя окрѣжжія, вышѣто да сѣж сналатъ просто и прѣмѣтѣтъ на другыѣ мѣста, щѣха да сѣж нещатъ и наказатъ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, едновременнотъ мѣстѣнитѣ българе и, ако сѣ не лѣжѣтъ, надуруитѣ въ Габрово, не щѣха да сѣж нещѣтъ, а зашѣтѣтата не щѣха да свирѣстноватъ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, царскій Хатѣтъ и высокитѣ повеленія не щѣха да сѣж презиратъ и потѣжкатъ най сетѣ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, императорското правителство до сега щѣше да ги въведе и нѣмаше да очаквова предложеніе отъ европѣскыѣ силы.»

При всичко това, дописникътъ ни не сѣж отчаява. Съ развиваніето на една дѣятельность отъ страна на правителството, той мисли чи реформыѣтъ могатъ да станатъ дѣло полезно за всяка дѣржава. Дописникътъ ни иска само да сѣ употреби извѣрѣдна строгость спрямо оны фанатичны, които не щѣтъ да разбератъ нищо отъ правителствениѣ реформы. При това той предлагъ амнистіята за злополучныѣтъ Българе обвинены въ политически престѣпленія, като една мѣрка отъ най мѣждрыѣтъ. Най послѣ той, въ преданностьта си като подданикъ на царцината, събѣтова миръ и тишина навсякадѣ, като почитателно изражава крѣпко убѣжденіе въ рѣшителността на правителството да употреби всяко усиліе за възвѣжданіето на спасителныѣ за държавата реформы, предизвиканы и отъ времето.

«Замечареніето на реформыѣтъ тоя пѣтъ

*) Споредъ мѣста дописникътъ пише: «Ако реформыѣтъ бѣха лесны, свищовскій караулъ (граншчери) не щѣха да убиятъ двамата градинари, които цѣло дѣто предъ очитѣ пѣтъ сѣж копали и сѣяли и да имъ зематъ паричныѣ, а сега сѣж ядѣжъ о-мущѣтъ, ужъ че ги были престорили за комеданжѣ, да ги осебобождавати; ако реформыѣтъ бѣха лесны, Ески-Заарекитѣ, Казанлъкитѣ и Шумненскитѣ и толкова други зѣрѣства не щѣха да сѣж слушатъ, и управителитѣ на тѣя окрѣжжія, вышѣто да сѣж сналатъ просто и прѣмѣтѣтъ на другыѣ мѣста, щѣха да сѣж нещатъ и наказатъ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, едновременнотъ мѣстѣнитѣ българе и, ако сѣ не лѣжѣтъ, надуруитѣ въ Габрово, не щѣха да сѣж нещѣтъ, а зашѣтѣтата не щѣха да свирѣстноватъ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, царскій Хатѣтъ и высокитѣ повеленія не щѣха да сѣж презиратъ и потѣжкатъ най сетѣ; ако реформыѣтъ бѣха лесны, императорското правителство до сега щѣ

Работити въ нашата кааза никакъ не ся см оправили. Тишината владѣе на гдѣлѣ, въ умѣтъ на нѣко не владѣе. Негово Пр. Азия паши, добръ човѣкъ, опредѣли комисию, да испитва тукашното приключение, въ комисиюта какво ще ти прави; работата е че, не България, а Турция има да ся показватъ. За това, както на дѣла кадиѣ, тай и на сътрудничити му аги, не е по волѣта, какво оставя на двамата България? Толкози връме стана засѣдане комисиюта, извади ли нѣщо отъ обирити?

Селенетъ ся съблекохъ и на селенити като омръзна да ся плачатъ, отидохъ съкой у дома си, защото опитътъ имъ казва, че нищо нѣма да направя и комисиюта — да не мръзнатъ само и да правятъ разносия.

Какъ може да ся усуюко населението, г-не Редакторе, до дѣто гдѣла Турция пакъ въоръжени, додѣто запинетата, които обирахъ и бияхъ, разхождатъ ся свободно и ся наслаждаватъ съ обирити на клетити селеници? Оправа нѣма, г-не Редакторе! Елховити, които си испитвахъ отъ Селимъ ефендѣвата комисию и които ся пустихъ като невинни, сега ся пакъ заирѣхъ, а защо? Защото хората като дождатъ въ селото си и като видятъ кѣтити си обирани, отиватъ въ Казанлъкъ да ся жалуватъ отъ обирачити — а обирачити, които имали прѣводители, като Мехмедъ бей, отъ страхъ да ся не поивкатъ на истината отиватъ въ Зааръ и кажатъ на мотесарифия, «че неможеи живѣ въ селото, като си върнали кометаджияти» — и мотесарифия заира пакъ Елховити. Другити селени, като видятъ че нѣма оправа, отиватъ си. Ето, г-не Редакторе, на кратко положението въ което си намирамы. Съкий ся пита, какъ ще можеи да живѣието за каирѣдѣ, като нѣма оправа. Населението живѣе само съ едни надѣжди за реформи; чѣка отъ нѣгова баща Султана и благодаренъ му Везиръ Махмудъ паши.

Примете г-не Редакторе гдѣлото ми почитание.

Отъ *Плѣвѣ* (4 декемврий) пише ми единъ почитаемъ гражданинъ чѣ въ десетина дни били убиты до 15 души християне.

«Кодкото за обирити, приага, не иска и питане.» — Гражданинѣтъ, който ми пише не може да изначавя работити. Жално е, съдевателно, гдѣто въ днешнитѣ времена съдѣватъ еще да ся случаватъ такива жалостни и кърпави приключения. Ето нѣща, които трѣба строго да привлечатъ вниманіето на правителството.

ГАБРОВО, 21 Ноемврий 1875.

Праснати по чужди страни, както и вътрѣ въ сърцето на татковината си и лишени отъ сѣко съобщение помежду си, ний неможемъ при такива едни условия, като синове на едно отечество, да се осветимъ еднакво върху тѣжкия товаръ, когото, като плеземъ отъ училищнитѣ стѣни въ попришето на обществената дѣятелност, отечеството ште възложу прѣдъ цѣлъ свѣтъ на свѣжити ний и юнашки плешти; неможемъ ний, при такова едно распоясване, да облизимъ и учвертимъ погледити си върху метода за распространѣнето на *видимата* изъ сичкитѣ тѣмни кѣтове на татковината ний; неможемъ ний най сетѣ, както неможемъ и нашитѣ прѣдшественници, безъ общитѣ центъръ, безъ възимно съобщение, да се влодушаваме отъ едни мисли, да се хранимъ съ еднакви надѣжди и, стиснати братски за ръка, да вървимъ тихо къмъ свѣщенната цѣлъ, къмъ която ний тика и мистовитово Султаново правителство — *просветлата на просторната ни татковина*. Но, ако до сега тона неможеи да го направятъ нашитѣ прѣдшественници по различни причини, то днесъ мислимъ, че повечето отъ спикитѣ, които биха прѣбѣствували, тай да се паразимъ, на тѣхното здушаване, почти сѣ се изравнили. Найстина, *ученическитѣ дружества*, които б-скитѣ ученици врѣдъ сѣ ся отворили и на които (друж.) програмитѣ и цѣлитѣ въ главнитѣ си точки почти се съвпадатъ, ний прѣдставяватъ най голѣма възможностъ за сближение и обединение.

Обществено на *ученическитѣ дружества*, *задружнѣно работеніе на нѣмъ дружества за правствено и умствено оскъженствование на членовѣтъ имъ, е главната причина, която диктува настоятелно ни се което просимъ вашето съгласие.*

Съ въпроса за обединеніето на ученическитѣ дружества ний се занимавахъ въ нѣколко засѣданія въ нашето дружество, и то на како какъ мислимъ да стане то:

1-во. Сичкитѣ ученически дружества, не само които сѣмъ вѣтрѣ въ отечеството ний, но кождото ги има и вънъ отъ него, да се съгласиатъ да работятъ задружно за правствено и умствено оскъженствование на членовѣтъ си.

2-ро. Главния прѣдметъ, който най явно да свързва дружествата въ едно и да ги оплѣта къмъ прѣдначертаната ний цѣлъ — еднаквото правствено и умствено оскъженствование на сичкитѣ членове, да се състои въ издаването на единъ органъ: *

3-то. Създаването на този органъ да бѣде чисто педагогическо, защото е най съгласно съ прѣдполагамата цѣлъ едно, друго въ кѣрга на педагогията спадатъ и сичкитѣ други науки, като спомогателни за воспитаніето. При туй, сѣко дружество да бѣде задължено да обнародва въ органа на дружеството изложение за годишния вър-

нагодина 1/4 отъ годишнитѣ си приходи за издаването на органа.

Това е на како, п-мъ г-да, нашето мнѣние за обединеніето на дружествата.

Ний бързаме да ви съобщимъ на како тѣзи си рѣшенія и да ний поискаме съгласие то. Ако се съгласите, то нѣма си подадемъ по скоро братска ръка и се обити сии да помислимъ по обстоятелствено върху начинна и цѣльта на обединеніето на дружествата.

Примете и прѣ.

За настоятелство
Писаря Д. Димитровъ.

Отъ горнитѣ редове ся види, чѣ *ученическото дружество въ Габрово е възимно пожелала мисль за нѣмъ съближение между българскитѣ ученически дружества*. Тѣзи редове сѣ една частъ отъ писмото, съ което *ученическото дружество въ Габрово* приканва подобнитѣ си дружества да *сразимъ нѣмъ върху предложаемата цѣлъ*.

Сближеніето и обединеніето, както и едни обща организация сѣ най необходимото нѣщо въ кѣрватъ на народното ни просвѣщеніе; исплани ли ся или не горѣказаното предложаение, то въ сѣкой случай имъ заслугата да напомни още единъ нѣмъ разединеніето и жалостъ, въ който стои занемарена оисвата на нашата бѣдливост — *организацията на народното ни просвѣщеніе*.

Исполнителенъ Свѣтъ за реформитѣ.

Императорското правителство установи единъ *Исполнителенъ Свѣтъ за реформитѣ*. Цѣльта на свѣтътъ е да бди върху строгото изпълненіе на реформитѣ.

Председателъ на *Исполнителнитѣ свѣтъ* на реформитѣ е Великийтъ Везиръ, а членове: *Еминъ паши*, бивший управителъ въ Джанкѣ; *Али паши*, бивший посланикъ въ Парижъ; *Али Шефикъ бей*, членъ на Държавнитѣ свѣтъ; *Великийтъ логотетъ Аристархъ бей*, членъ на Държавнитѣ свѣтъ; *Оханесъ ефенди* бивший директоръ на Държавнитѣ дѣлтъ; *Бедросъ ефенди* Кюмуджиянъ; *Георгиакъ ефенди*, бивший членъ на Държавнитѣ свѣтъ и Канукехия на Ексархията, членъ на ексархийскитѣ свѣтъ, и сега членъ на психиатричната комисию въ Стара-Загора; *Тификъ бей*, и *Едилъ ефенди*.

Всѣкитѣ министри сѣ по право членове на този свѣтъ. Постояннитѣ му членове ще държатъ засѣданіе всѣкий денъ.

Контролна комисию.

Една императорска заповѣдъ излязла въ понеделникъ вечеръ за съставленіето на една контролна комисию, която ще бѣде приврзана на *Исполнителнитѣ свѣтъ*. Длъжноститѣ на тази контролна комисию ще състоятъ да посѣщаватъ областитѣ, да надзираватъ успѣхитѣ, които ще ся направятъ въ приложението на реформитѣ, да помагатъ и да свѣтватъ чиновницитѣ въ разкитѣ мѣстности и да пріематъ сѣкое оплакване, което би могло да дождѣ отъ ний долнитѣ класове на населеніето, които може да не располагатъ необходимитѣ средства и начинаніе за да непащатъ оплакваніята си въ столицата. Заповѣдта казва, при това, чѣ членовѣтъ на *Исполнителнитѣ свѣтъ* ще посѣщаватъ сами, въ случаѣ нужды, областитѣ и ще съдѣствуватъ на мѣстнитѣ власти въ приложението на мѣрнитѣ за изпълненіето на които този свѣтъ е натоваренъ да бди. Системата, по която гласоподаваніята на населеніето ще ся себератъ по избиранието на сѣдитѣ и членовѣтъ на мѣстнитѣ свѣты, е рѣшена по начало, и правилницитѣ, които ще покажатъ подробноститѣ на начинаніе на изпълненіето, въ този случай, ще ся обнародватъ по послѣ.

Вѣдомството на исполнителнитѣ свѣтъ.

Турекитѣ вѣстници отъ среда обнародвахъ слѣдующето постановление за вѣдомството на *исполнителнитѣ свѣтъ* за реформитѣ:

«За да ся туратъ въ дѣйствието реформитѣ, които ся обнародвахъ постѣдне чрезъ Императорскитѣ ферманъ, единъ постоянненъ *Исполнителенъ Свѣтъ* ся учреди на Высоката Порта. Свѣтътъ ще работи въ Великото Везирство, подъ прѣдседателството на *Садриазметъ*, и ще ся състои отъ едно извѣстно число постоянни членове и отъ единъ главенъ писаръ; министритѣ ще можѣтъ сѣщо да засѣдаватъ въ него по право како членове. На Свѣтътъ ся възлага: 1-о да бди върху изпълненіето на Императорскитѣ Ферманъ; 2-о да дава слѣдствие на всѣкитѣ съобщенія относнися до Ферманитѣ, и които би дошли било отъ вилаетитѣ, било отъ министерствата; 3-о да дава отговори, разясненія, наставленія на разнитѣ управления върху въпроситѣ, които ще му бѣждѣ подложени. Тѣзи отговори и тѣзи разясненія ще да ся испращатъ по назначенію отъ Великийтъ Везиръ безъ никакъ забавя. Постояннитѣ членове ще сѣдѣжѣны да ся събиратъ ежедневно, и ще разгѣдватъ работитѣ скоро. Въ случаѣ нужды, постояннитѣ членове и членовѣтъ по право ще ся събиратъ на извънредни засѣданія, подъ прѣдседателството на Великийтъ Везиръ. За да може да ся испитватъ нѣкои въпроси на нѣго, въ вътрѣшността на имперіята, Свѣтътъ ще има подъ своя зависимость едно отдѣлене надзирателя (*тефтиши*), состояще отъ честни и способни лица. Въ сѣщото вѣрне, по-

шетъ и членовѣтъ бы заоблѣжѣли, чѣтъ распоряженія не ся изпълняватъ или сѣ нарушаватъ можѣтъ, безъ да ся отнасятъ прѣварително до Портата, да посправятъ злото. Ще ся изработи наскоро единъ уставъ, който ще изложи по подробенъ надлѣжноститѣ на Свѣтътъ, които ся споменуватъ въ настоящето постановление.

Вънъ отъ това, което ся изложи горѣ, Свѣтътъ има право да обѣжда всѣкитѣ общеползны и улучшителны въпроси и мѣрки, които не ся споменуватъ въ настоящето постановление и да ги подлага (съ внослвно свое мнѣние) на върховната власть».

Новы комисси.

Нѣколко комисси ся учредили на Портата съ цѣлъ да преустроятъ писалището на разнитѣ отдѣленія и да введѣтъ разны управителны и законодателны улучшенія. Комиссиата, която засѣдаше въ *Хардасието* вече е преустроила писалището на иностранната корреспонденция въ това отдѣленіе. Единъ планъ сѣщо ся е изработилъ за преустроеніето на Писалището на Печатѣтъ, и е рѣшено, чѣ за осигуреніе на единство дѣйстви въ смѣсенитѣ работи, единъ свѣтъ за споритѣ дѣла ще ся събира редовно два нѣти на недѣлята. Една особа комисию е натоварена да запълни една яма въ оттоманското законодателство като изработи единъ законъ за гражданското съдопроизводство и единъ законъ за наказателното съдопроизводство, а единъ комитетъ, состоящъ сѣщо отъ специалити, приготвялъ единъ законъ за съдопроизводството по недвижимитѣ собственности, които ся управляватъ сега отъ разны забръканы уставе, противорѣчивы и често противоположны на началата на свѣрѣмното право. Най сетѣ една комиссию, въ която за-сѣдава Н. Пр. Абди паши, и *мотесарифитѣ* на Бейоглу и Юскюдаръ, ся занимава съ преустроеніето на жандармеріята.

По реформитѣ.

Императорското правителство рѣшило да прати въ областитѣ на Имперіята чиновници патоварепи да приложатъ тамъ заповѣданитѣ реформи отъ послѣднитѣ императорскитѣ ферманъ. Негово Превѣсх. Али бей подпрѣдседателъ въ свѣтътъ на министерството на търговіята, ще отиде за тази цѣлъ въ Дунавската областъ, и Риази ефенди въ Едренската областъ.

Съобразно съ предписаніята на Императорскитѣ Ферманъ, казва *Турки*, Великийтъ Везиръ пратилъ по телеграфъ циркуляръ по областитѣ на Имперіята относително до събираніето на данциитѣ, което ставаше до сега чрезъ запѣтѣтата. Тази система е унищожена. Ще ся издаде за напредъ едно особено тѣло бирници, които да събиратъ данциитѣ.

Новата мѣрка скоро ще пріемне тѣло приложение въ областитѣ.

Турки извѣстѣва, чѣ императорското правителство щѣло наскоро да назначи надзиратели, които да нагледватъ изпълненіето на законитѣ въ сѣдлицата. Тѣзи надзиратели щѣли да пріеждествуватъ засѣданіята въ сѣдлицата, да правятъ бѣдѣжѣ на сѣдитѣ, ако би ся отдалечили отъ законътъ и редовно да пращатъ рапорти въ министерството на правосѣдието за поведѣніето на сѣдитѣ.

Унищоженіето на Държавнитѣ свѣтъ.

Слѣдъ като заповѣда извѣстнитѣ вече намъ реформи, казва *Турки*, и унищожити *Държавнитѣ свѣтъ*, правителството учреди единъ непрѣмъимъ свѣтъ, прѣдседателствуванъ отъ Великийтъ Везиръ за да бди върху строгото изпълненіе на законитѣ.

Турки забѣлѣжава за Държавнитѣ свѣтъ, чѣ той губилъ времето си въ дреболии повече вредни отъ колкото полезны на мѣстото. И чѣ неговитѣ членове, по нещастіе, често били невѣсти въ работитѣ. За това Държавнитѣ свѣтъ често били въ вредъ на частнитѣ интереси и на Имперіята.

Върховенъ свѣтъ на торговіята.

При министерството на търговіята ся учреди единъ Върховенъ свѣтъ на торговіята, който ся състои както слѣдова: Председателъ, дѣйствиущийтъ министръ на торговіята; Подпрѣдседателъ, Али-Риза бей, бивший членъ на Държавнитѣ свѣтъ; Саидъ бей, бивший началникъ на корреспонденцията на министерството на народното просвѣщеніе; Арузманъ ефенди, управителъ на Писалището на Печатѣтъ; Меиудухъ бей, бивший помощникъ на вводителъта на посланицитѣ; Амасианъ ефенди; и Сами ефенди бивший прѣвъ писаръ въ търговското сѣдлице.

Върховенъ свѣтъ на общественитѣ сгради.

Намѣсто отдѣленіето на Държавнитѣ свѣтъ, на който подлежѣа работитѣ по общественитѣ сгради, ся състави пия министерството на общественитѣ сгради.

Въ сѣбота на пладе Н. Пр. Сиръ Хенри Елиотъ имѣ чѣстыта да ся представи на особена аудіенция прѣдъ Н. В. Султанитѣ, комото преврѣжилъ саморочно писмо отъ царица Викторія, която явявала въ това писмо на Негово Величество рожденіе-то на дщерка на Едмундбургскитѣ князѣ.

Като ся ползувалъ отъ този случай, Сиръ Хенри Елиотъ ся разговарилъ единъ часъ и половина съ Н. В. Султанитѣ върху най важнитѣ дневны въпроси. Английскитѣ посланикъ биль винушилъ на Н. Величество единъ планъ коренин реформи въ управленіето на имперіята, който планъ безъ много да ограничава неограничената власть на господарѣтъ, установявала нѣкакъ единъ контролъ.

Н. В. Султанитѣ като слушалъ съ вниманіе изложението, комото му направилъ Сиръ Хенри Елиотъ, благоволилъ да даде высоко-то си одобрение на винушилитѣ реформи, комото Н. Вел. брой самъ како повелително пискуеи отъ сегашнитѣ обстоятелства.

Въ понеделникъ Сиръ Хенри Елиотъ ходилъ на Высоката Порта, гдѣто ся разговарилъ съ Н. В. Великийтъ Везиръ, съ Н. Пр. Деведѣтъ паши, министръ на правосѣдието, и съ Н. Пр. Рашидъ паши, министръ на иностраннитѣ дѣла. Сиръ Елиотъ отишелъ сѣтъ да посѣти Н. Вис. Митхатъ паши.

Сѣщо и посланицитѣ рускитѣ, германскитѣ и австро-унгарскитѣ посѣтиха въ началото на тѣсъ седмица, както Великийтъ Везиръ, така и Ханджіето.

Французскитѣ посланикъ, г-нъ Бургоанъ имѣлъ разговоръ въ сѣбота заранъ съ министрътъ на иностраннитѣ дѣла.

Ахмедъ Мухтаръ паши, който прѣдъ нѣколко время ся опредѣли началникъ на главнитѣ штаба на първото военно тѣло, ся опредѣлилъ мѣшкитѣ петѣтъ командантинъ на войскитѣ въ Босна и Херцеговина. Негово Величество го призовавъ въ Петѣкъ, въ палагѣтъ на Долма-Бахче, при присѣствіето на военныйтъ министръ Намикъ паши, малко слѣвъ вѣрцаніето си отъ джагіята на Бешикташъ, авилъ му Самъ за назначеніето му и му зарѣчалъ да развие всѣката си ревность и всѣката си способностъ за да усмири най скоро възстаніето. Паракходѣтъ *Жевандъ* трѣнъ въ понеделникъ за Клекъ, за да занесе тамъ Н. Пр. Ахмедъ Махмудъ паши, новийтъ командантинъ на войскитѣ въ Босна и Херцеговина.

Непріятны слухове отъ островъ Крити.

Прочитамъ въ *Византисъ*:

«Нѣкои си отъ Атинскитѣ вѣстници обнародвахъ послѣдне извѣстія отъ Крити, споредъ които въ Ханія, главныйтъ градъ, ставали ужъ нѣкои смущенія вслѣдствие на хващаніето на десѣтъ отъ по пыритѣ християне и чѣ въ окръжіето Ираклионъ «важно събѣсканіе» станало между турци и християне, и повече отъ двадесѣтъ били убиты отъ лѣвѣтъ страны. Тѣзи извѣстія приагѣтъ чѣ казанитѣ събѣсканія произошли отъ това, чѣ мохаметандѣтъ поискали да запрѣтятъ поправката на една цѣрква лежаща въ окръжіето Ираклионъ, и чѣ много християне отъ селата ся скитатъ еще въоръжѣны, а раздраженіето е не маловажно.

Тѣзи свѣдѣнія, прилага *Византисъ*, които сѣ ся испратили отъ Крити въ Атина видни да сѣмъ прѣначеніе на нѣкои маловажны събитія, защото тука не е достигнѣло никакво извѣстіе частно или офѣциално, комото да ги потвърждава.»

Сърбскитѣ народенъ празникъ.

Както е извѣстно, на 30 поемв. денѣтъ на св. апостола Андрея, Сърбитѣ празнуватъ споменѣтъ за припоизваніето на Сърбското княжество.

По обыкновенію тука Н. Св. Патриархътъ служи тържественно на този денъ при присѣствіето на сѣрбскитѣ прѣдставители при Высоката Порта и много други. Този празникъ ся изврши и тазъ година съ приличната тържественность.

Официално съобщеніе.

Като всѣкитѣ мѣстны вѣстници, така и ний пріехмы отъ писалището на печатѣтъ съобщеніе, въ което ся казва чѣ, подъ страхомъ строгата наказанія, вѣстникоиздателитѣ трѣба да внимава да не обнародватъ безосновны новини било отъ столицата било отъ областитѣ. Съобщеніето прави вѣстникоиздателитѣ гаранты на новинитѣ които обнародватъ.

Като зпимамъ подъ перо това съобщеніе, ний привлѣчамъ върху него и вниманіето на дописницитѣ си.

ПОСЛѢДНИ ПОВИНЫ.

Портата и Черна-Гора.

Подъ това заглавіе *Левантъ Хералдъ* искарга преувеличены сѣдженіята на *Турки*. Обнародваши по горѣ подъ заглавіе *Обявленіе бой*. *Левантъ Хералдъ* мисли чѣ, каквото може и да ся каже за Черна-Гора, има надежда да ся поправи работата пріятелски, толкозъ повече, чѣ третѣ силы сѣ съгласны да помогнатъ на Портата въ днешнитѣ обстоятелства.

Иностранната печать по реформитѣ.

Корреспондансъ Женералъ Отришѣнъ обнародваа по реформитѣ единъ членъ, въ който казва: «Султанѣтъ като желавъ

и единъ проектъ реформитѣ зны. Отъ своя страна, графъ въ името на третѣ сѣверны сѣ ставилъ единъ проектъ за населеніята на християнскитѣ за да ги накаратъ да пріематъ женитѣ реформи отъ правителство. Высоката Порта, и да посправитъ орѣжіята, безъ да чѣкатъ а пѣлна автономія на възбузнувага мѣста. Разнитѣ тѣзи проектѣ глѣдѣваха съ най голѣма тайнъ, не даждѣтъ прѣждевремени, които бы послужили на повнѣвленіе на общото мнѣние, и щото время подъ условіа сѣ запазятъ законнитѣ права на лѣтъ на Турция, съвѣтъ като ватъ трайного умиротвореніе

При всичко, гдѣто *Журналъ* иска да увѣри, чѣ издаваніи скитѣ фирманъ биль извѣнѣнъ вѣтѣтъ на Сиръ Хенри Елиотъскитѣ посланикъ, съ цѣлъ да планѣтъ на третѣ сѣверны сѣ европейскитѣ вѣстници обаче, тѣли сѣ послѣдната поща, казватъ народваніето на правителствены форми нѣмѣтъ нищо противъ вѣтъ на сѣвернитѣ силы, но чѣже съобразны съ тѣхнитѣ жѣлѣктѣтъ на третѣ силы щѣли да дѣлото, като усигори «трайно» рѣтвореніе на Востокъ» ранди.

Депеша въ европейскитѣ вѣстничитѣ работи.

Отъ Рагуза, 13 дек. (п.) телеграмъ Реуфъ паши наредилъ по въ Рагуза до Требишне 15 табурни пѣчи непащаніето на храни за войска.

Отъ Виѣна, 14 дек. извѣстѣва *бѣдливостъ* казва, относително туритѣ за вѣсточнитѣ въпросъ вѣбнетитѣ Виѣнско, Берлинско и бурекско, чѣ разгѣдѣтъ на шестѣ третѣ империи докаралъ до еднѣ мнѣние съврѣшено, въ което основата на преговоритѣ, комото ватъ сѣ другитѣ европейски силѣ.

Отъ Цариградъ, 13 дек. телеграмъ чѣ Графъ Зичи понекалъ прѣдъ сѣбота отъ Великийтъ Везиръкъсе враждебнитѣ дѣла въ вина и да отвори преговори за твореніе.

Отъ Рагуза, 14 дек. пишѣтъ ваннитѣ въ Требишне храни *Сѣщата* депеша вѣстѣва чѣ лѣоны трѣгѣжи за Попово за нѣтъ на възстанитѣ Любомиръ биль въ Рагуза, си отишѣлъ за

Друга депеша отъ Цариградъ съобщѣва новината чѣ мнозинъ инетри препорѣчвали на Султанъ отхвърли реформаторската програмъ готвена отъ кабинетѣтъ на третѣ Сили. Пріятелскитѣ силы развѣ Н. В. Султанѣтъ за да не вѣтѣнѣ пѣтъ.

Една депеша отъ днесъ, сѣбѣ си слѣдующето:

«Кабинетѣтъ разнысѣватъ сѣба да пріемѣтъ обнародваніето Портата проекты за реформитѣ, сѣба да противоположатъ своитѣ и да поискатъ пріеманіето тѣхъ чѣ силитѣ ще одобрятъ програмъ Портата съ сѣществени нѣмѣнія, но ще поискатъ по гаранции за приспособленіето мѣмѣтъ, а особенно прѣдварително посланицитѣ одобрѣніе на мѣрка.»

Извѣстната огнедышуща *Гора* при Неаполъ въ Италія наредъ една вѣчерашна депеша. Подробности нѣма.

На 7 Сентемврий ся прѣстанъ Марія Абаджіева, бивши Радъ изъ Панагюрище; остави на своя спирѣтъ, на стрѣна воспитателъ, и на своитѣ родитѣны. Смернитѣ ѣ останки бѣли на други денъ на Рождество Богородицы, въ болгарскитѣ многочисленъ народъ отъ зѣмлитѣ Покойната бѣше примѣрна домохозяйка, въ добра и благоразумна подъ добри и благоразумны воспитана въ Болградското дѣло, чѣ при мадамъ *Надежда* Пожъ. За поментъ на покойникѣтъ, г-нъ Николай Абаджіевъ, испрѣселъ за цѣрквитѣ въ Панагюрище своето на покойникѣтъ.

Черковната община отъ тѣмъ сѣрдечно съблѣзваніе *Сѣщата* депеша вѣстѣва чѣ душа благодарни подарителю.

*) Редакцията на органа да се възложи на пѣкой отъ нашитѣ учени, разумнава сѣ, като му се даватъ.